

Ceren Çelik

24.01.2009'da Gaziantep'de doğdu. Hatice Seyit Çe-
ker İlkokulu 4. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders,
Türkçe ve hayat bilgisi. Yazmak, okumak ve hayal
kurmak en sevdiği uğraşlar. Balık ve kuşları seviyor.
Yazar ve doktor olmak istiyor.

HAYAL ÇALAN CADİ

Zamanın birinde herkesin çok mutlu olduğu bir kasaba varmış. İnsanlar birbirine yardım edip iyilik yapıyormuş kasabada. Çocuklar parklarda, bahçelerde koşup oynuyormuş. Herkes çok mutlu bir hayat sürüyorken onların mutluluğunu kıskanan biri varmış.

Kulesinde tek başına yaşayan, hiçbir zaman mutlu olamayan bir Cadı varmış. Bu Cadı hep kötülük yapar, herkese zarar vermeye çalışmış. Kasabanın tek korkusu oymuş.

Cadı, yine bir gün, kötülük yapmak için süpürgesine binip kasabaya inmiş. Oyunağıyla oynayan bir çocuk görünce durmuş. Sinsice çocuğa yaklaşmış. Çocuğun oyunağını çirkin bir bebeğe çevirmiş. Çocuk oradan hemen ağlayarak uzaklaşmış. Cadı kahkaha atarak dolaşmaya devam etmiş.

O sırada birbirleriyle konuşan, kahkaha atan, eğlendikleri her hallerinden belli olan bir grup çocukla karşılaşmış. Onların bu kadar mutlu olmasına çok şaşırılmış Cadı. Kendisi her istediğini yapabilmesine

rağmen mutlu olamıyormuş. Ağacın arkasına saklanıp onları dinlemeye başlamış:

“Biliyor musunuz, ben kocaman bir uçağımın olmasını istiyorum. Uçağım olunca hepinizi bindirip çok uzaklara götüreceğim. Her yeri gezebileceğiz.”

“Ben de hep bisikletim olsun isterdim. Kırmızı bir bisiklet; üstünde de benim adım yazacak.”

“Hayır, hayır, mor renk bir oyuncak araba daha iyi fikir!”

“Asıl uçan balonumuz olursa bulutlara kadar çıkabiliriz. Kuşlar gibi istediğimiz yere uçarız...”

Ağacın arkasında konuşmaları dinleyen Cadı şaşırıp kalmış. Onların, olmayan şeylerin hayalleriyle nasıl bu kadar mutlu olduklarını anlayamamış. Ona göre çok saçmaymış bu. Tam süpürgesine binip geri dönecekken, “Buldum,” demiş. Süpürgesine bir torba getirilmesini emretmiş. Ve şu cümleyi söylemiş:

“Abra kadabra, tüm hayaller torbaya! Yaşasın, artık ben de çok mutlu olacağım!”

Gökyüzüne doğru yükselmiş. Kasabalıların tüm hayallerini çalıp, içine doldurduğu torbayla birlikte kulesine geri dönmüş. Cadı, insanların sadece hayallerini değil, hayal kurma yeteneklerini de alıp götürmüştü.

Kasabada herkes çok huzursuzmuş. Kimse eskisi kadar

mutlu olamıyormuş. Kimse nedenini de bilmiyormuş. O sırada, köyün en bilge kişisi Ali Dede tüm kasabayı meydana toplayıp sormuş:

“Ey kasaba halkı, artık eskisi kadar mutlu değiliz. Ekinlerimiz yetişiyor, çocuklarımız büyüyor ama biz mutlu değiliz. Nedenini bilen var mı?”

Bir kasabalı da katılmış ona:

“Evet, Ali Dede, hiçbir şey değişmedi ama biz mutlu olamıyoruz.”

Ali Dede:

“Yanılıyorsun evladım, en önemli şey değişti. Artık hayallerimiz yok! Yatağa uzanınca düşünüp yüzümüzü gülümsetecek hayallerimiz yok!”

Herkes şaşkınlıkla birbirine bakmış:

“Çok doğru Ali Dede! Meğer hayaller olmayınca hayat ne kadar anlamsız ve zor oluyormuş... Çok kötü oluyormuş, çok kötü...”

“Ne yapacağız şimdi biz?”

“Olamaz! Bir daha asla hayal kuramayacağız!”

“Eyvah, eyvah!”

Ali Dede, “Sakin olun çocuklar, bu kötü Cadı’nın işine benziyor,” demiş. “İki tane gönüllü, cesur kişiye ihtiyacımız var.”

Hakan’la Ahmet hemen Ali Dede’nin yanına gelip, “Biz gönüllüyük,” demişler. Ali Dede, çocuk oldukları için onlara “Hayır,” demiş ama onlar ısrar etmiş. Ali Dede de mecbur kabul etmiş.

Çocuklar ertesi sabah yola çıkmış. Kuleye varana kadar çok yorulmuşlar. Ahmet pencereye tırmanıp içeriye kontrol etmiş. Cadı içeride yokmuş. Hakan’a kulenin kapısında durup etrafı kontrol etmesini söylemiş. Ahmet hemen içeriye atlayıp hayalleri aramaya başlamış. Cadı gelene kadar hayalleri bulup kasabaya geri dönmeleri gerekiyormuş. Her yere bakmış yok. Son olarak bir çekmeceyi çekince içinde parıl parıl parıldayan hayal torbasını görmüş.

Hemen torbayı kucağına alıp pencerenin önüne gelmiş. O sırada kötü Cadı süpürgesiyle diğer pencereden odaya girmiş. Sihirli güçleriyle tüm pencereleri kapatmış. Ahmet çok korkmuş. Tam kapıdan

kaçacakken elindeki torba düşmüş, tüm hayaller etrafa saçılmış.

Cadı, “Ne arıyorsun burada ufaklık?” diye sormuş.

“Şey... Ben, ben...”

“Şimdi seni zindana kapatayım da gör gününü!”

Ahmet, sihirli güçleri olan Cadı’yla savaşıyor durumda değilmiş. O daha çocukmuş. Ama annesi ona, her zaman iyiliğin kazanacağını söylemiş. “İyi söz, taş kalpleri bile yumuşatır,” demiş.

Annesinin sözlerini hatırlayan Ahmet de Cadı’ya iyilikle yaklaşmaya karar vermiş. Ona, “Bakın, bu hayalleri çalmak sizin işinize yaramaz sevgili Cadı,” demiş.

Cadı, bir kahkaha atmış. Çünkü daha önce hiç kimse ona “Sevgili Cadı” dememiştir! Onu gören herkes, “Aaa, kötü Cadı, git buradan pis Cadı!” demiş.

Cadı, Ahmet’e, “Sana ne çocuk? diye cevap vermiş. “Artık ben de mutlu olacağım.”

Ahmet, “Ama bunlar seni mutlu etmez ki,” demiş. Yerdeki hayallerden birini alıp ona göstererek sözlerine devam etmiş:

“Bak, bu bir bisiklet hayali. Bu kimin hayaliyse, ancak onu mutlu edebilir. Onun için çok değerlidir. Oysa bu bisiklet hayali senin işine yaramaz. Seni

heyecanlandırmaz. Bunları çalarak mutlu olamazsın...”

Cadı biraz düşünmüş. Çocuk doğru söylüyormuş.

“İyi de, ben hayal kurmasını bilmem ki,” demiş.

“Merak etme, ben sana öğretirim ama bir şartla,” demiş Ahmet. “Artık kötülük yapmayacaksın. Ve çaldığın hayalleri sahiplerine geri götüreceksin.”

Cadı biraz düşündükten sonra, “Tamam,” demiş.

Ahmet, “Şimdi gözlerini kapat, en çok istediğin şeyi düşün,” demiş.

Cadı, “Ev... Küçük şirin bir ev,” diye mırıldanmış. “Kule akşamları çok soğuk ve sessiz oluyor. Bazı

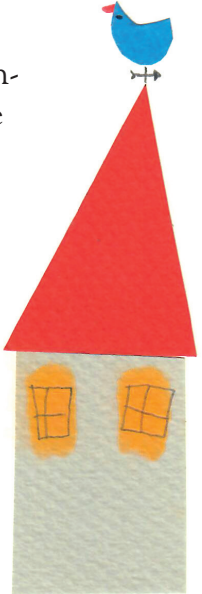
akşamlar korkuyorum. Bir de komşularım olsun, normal insanlar gibi yaşayayım.”

Ahmet, duyduklarına çok şaşırmış. Herkesin korktuğu zalim Cadı’nın aslında çok iyi bir kalbi varmış. Ahmet, yavaşça Cadı’ya yaklaşmış, onun elini tutmuş. Cadı, ilk başta korkup elini geri çekmek istemiş, ama Ahmet’in ona sevgiyle baktığını görünce vazgeçmiş.

Ahmet, elini tuttuğu Cadı’ya, “Hadi gel, senin hayallerini gerçekleştirelim,” demiş. “Ama hayalleri de yanımıza almayı unutmayalım. Daha çok işimiz var... Sana kasabada ev bulacağız, bahçene hayvanlar alacağız. Sonra, şu hayalleri sahiplerine dağıtmamız lazım.”

Cadı, o an, daha önce içinde hiç hissetmediği bir duygu hissetmiş. Kalbi hızlı hızlı çarpıyormuş; galiba bu mutlulukmuş. Cadı hayatında ilk defa mutlu oluyormuş.

Daha sonra Ahmet ile Cadı kasabaya dönmüşler. Herkesin hayallerini sahiplerine dağıtmışlar. Kasabalılar da Cadı’ya bir ev vermişler. Herkes evinden ne bulduysa getirmiş, Cadı’nın evini dayayıp döşemişler. Cadı da bir daha asla kötülük yapmamış. Kasabadakilere her zaman yardım etmiş. Tabii herkes de eski mutlu günlerine dönmüş.

Öykü Çakır

29.09.2009'da İzmir'de doğdu. Ali Kuşçu İlkokulu 3. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, Türkçe ve matematik. Kitap okumak, ip atlamak, piyano çalmak ve matematik en sevdiği uğraşlar. Tavşanları seviyor, balık besliyor.

Yazar ya da öğretmen olmak istiyor.

EN İYİ DOSTUM FARE

Sıla sekiz yaşında, saçları siyah, gözleri kömür gibi kara, çok sevimli bir kızmış. Doğuştan gözleri görmüyormuş. Her gün pencerenin önünde durup, oyun oynayan çocukları dinler, bir gün onlarla oynamayı hayal edermiş. Annesi bazen onu hava alması için sokağa çıkarır, parklara götürürmüş. Sıla, kuş seslerini, korna seslerini, mısır, dondurma satmak için bağırان satıcıları duyduğunda çok mutlu olurmuş. Bazen de oyun oynayan çocukların yanına gider, bir köşeden onları dinlermiş.

Arkadaşları bir gün körebe oynamak istemiş. Sıla da ilk defa bir oyuna davet edilmiş. Oyun başladığında Sıla'nın etrafında pek çok çocuk koşturmayla başlamış. Birlikte oynamaktan herkes çok mutluymuş. Sonra Sıla onlardan birini yakalayacağım derken taşa takılıp yere düşmüş. Dizleri yaralanmış, burnu kanamış.

Bu olaydan sonra annesi Sıla'nın bir daha çocuklarla oynamasına izin vermemiş. Kendisi ona evde

hikâyeler anlatmaya başlamış. Bazen de oyun oynuyorlarmış. Fakat annesi çalıştığı için Sıla çoğu zaman evde yalnız kalıyormuş, canı sıkılıyormuş.

Böyle yalnız kaldığı günlerden birinde bir tıkırtı duymuş. Önce çok korkmuş, “Kim var orda?” diye seslenmiş. Bir süre sonra, “Merhaba,” diye cevap vermiş bir ses. Sıla çekinerek sormuş:

“Merhaba, sen kimsin?”

Karşısındaki ses yanıtlamış:

“Ben bir fareyim. İnsanlar beni kovaladı, ben de senin pencereden içeri girdim. Burada saklanabilir miyim?”

Sıla sormuş:

“Seni neden kovaladılar, bir şey mi yaptın onlara?”

“Hayır,” demiş minik Fare. “İnsanlar fareleri pek sevmezler. Onlardan korkarlar ama sen beni görünce korkmadın. Belki seninle arkadaş olabiliriz,” demiş.

Sıla gülmüş, “Ben görmüyorum ki,” demiş.

Fare dikkatlice Sıla’yı incelemiş, gerçekten görmediğini anlayınca şöyle demiş: “Özür dilerim, seni rahatsız etmek istemedim, istersen gidebilirim,”

“Hayır,” demiş Sıla, “gitme, benim hiç arkadaşım yok. Belki bana gördüklerini anlatmak istersin. Seninle arkadaş olalım.”

Fare, dünyada gördüklerini, yaşadığı maceraları Sıla’ya her gün anlatmaya başlamış. Sıla da anlatılanları hayranlıkla dinleyip onu beslemeye başlamış.

Bir gün, annesi Sıla’ya okula başlaması gerektiğini söylemiş. Sıla çok şaşırılmış.

“Nasıl okuyabilirim ki?” diye sormuş annesine. Annesi, körlerin de alfabesi olduğunu, bu alfabenin kabartmalı noktalardan oluştuğunu anlatmış. Sıla çok heyecanlanmış. Fare’ye durumu anlattığında, Fare Sıla için sevinmiş fakat arkadaşlıklarının biteceğini düşünerek üzülmüş. Sıla ise okumayı öğrenince her gün Fare’ye bir hikâyeye anlatacağına söz vermiş.

Böylece Sıla okula başlamış. Okulda pek çok arkadaş olmuş. Ama Fare’yi hiç ihmal etmemiş. Ona her gün hikâyeler okumuş.

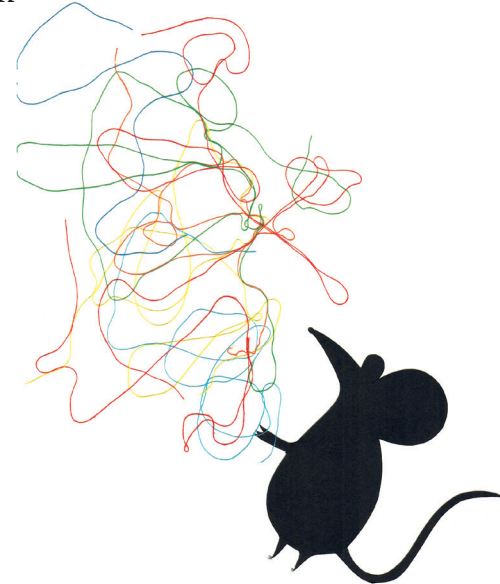
Bir gün hikâyenin birinde “gökkuşağı” ve “mavi gökyüzü” kelimeleri geçmiş. Bu Sıla’nın çok ilgisini çekmiş. “Mavi nedir?” diye sormuş. Fare, mavinin bir renk olduğunu söylemiş. Ama kör bir kıza renkler nasıl anlatılırmış ki?

Düşünmüş taşınmış, aklına, Sıla’nın daha önce, “diğer duyu organlarımı çok iyi kullanabiliyorum,” dediği gelmiş.

Bunun üzerine, Sıla’ya renkleri biraz da olsa anlatmaya karar vermiş.

“Islak olan mavidir,” demiş. “Sıcak olan turuncu, yumuşak olan beyaz, sert soğuksa gri olabilir...” Sonra çevresinde gördüğü pek çok nesneyi Sıla’ya getirmiş. Dokunmasını isteyerek renklerini söylemiş. Sıla her şeyi zaten dokunarak tanıyormuş, ama bunların aynı zamanda renklerinin de olduğunu öğrenmesi onu çok şaşırtmış.

Fare, daha sonra çiçekleri anlatmaya başlamış. Her gün Sıla’ya bir çiçek getirip koklatıyormuş. Renklerini tahmin etmesini istiyormuş. Sıla, öğrendiklerini okuldaki öğretmeni ve arkadaşlarıyla paylaştıkça herkes bunları nasıl yapabildiğine çok şaşıyormuş. Okuldaki arkadaşları ona, çeşitli müzik aletleriyle şarkılar öğretmeye başlamış. Sıla da öğrendiği şarkıları her gün Fare’ye söylüyormuş.

Sonunda bir gün, Sıla annesine, “Piyano çalmayı öğrenmek istiyorum,” demiş. Çünkü okulda bazı arkadaşları piyano çalmayı öğreniyorlarmış. Annesi önce şaşırmış. Ama Sıla’yı kırmamak için öğretmeniyle konuşacağını söylemiş. Öğretmeni Sıla’ya, notaları öğrenmesi, piyano tuşlarındaki yerlerini bilmesi ve ayırabilmesi gerektiğini söylemiş. Ayrıca müzik eğitiminin uzun zaman alacağını ve çok çalışmaya hazır olup olmadığını sormuş. Sıla, çok istediğini ve çalışmaya hazır olduğunu sevinçle söylemiş. Böylece müzik eğitimine başlamış. Annesi Sıla’ya küçük bir piyano klavyesi almış. Sıla da her gün öğrendiklerini eve gelince Fare’ye çalışırmış.

Derken, farenin aklına bir fikir gelmiş. Sıla’ya, “Koklayarak ve dokunarak renkleri öğrendin, sıradıymı öğrenmekte,” demiş. “Do beyazdır, mi mavi, la kırmızı, fa yeşil, sol pembe, si sarı,” diyerek her nota için bir renk belirlemiş. Sıla’nın her piyano çalışmada notalarla birlikte renklerde havada uçuşuyormuş artık.

Günler böyle geçerken Sıla büyümüş. Doktorlar ameliyatla az da olsa görme şansının olabileceğini söylemişler. Sıla, ameliyata karar vermek için biraz zaman istemiş. Aslında her şeyi, gözleri gören insanlardan daha iyi hissedebildiğini düşünüyor-muş. Fare ise onu ikna etmek için, bunca yıldır öğrendiklerini gerçekten görebileceğini, en azından

renkleri ayırabilecek duruma gelebileceğini, bunun için ameliyatın çok önemli olduğunu söylemiş.

Sıla ikna olmuş ama hiçbir şeyin hayal ettiği gibi olmamasından korkuyormuş.

Ameliyat günü gelmiş çatmış.

Ameliyat sonrasında Sıla azıcık görmeye başlamış. Birkaç gün sonra hastaneden çıkıp eve geldiğinde ışığı, gölgeleri, renkleri çok az görüyormuş.

Sıla odaya girince Fare saklandığı yerden çıkmış.

Sıla onu birden görünce bir çığlık atmış. Fare hemen kendini tanıtmış:

“Korkma, ben arkadaşın Fare,”

Sıla, şaşkın şaşkın küçük fareye doğru bakmış.

“Özür dilerim, seni böyle hayal etmemiştim,” demiş.

Fare biraz üzölmüş. Sıla, bunu görünce onu hemen avucuna alıp,

“Hiç fark etmez, sen benim en iyi dostumsun,” diye teselli etmiş.

Beraber çok mutlu yaşamışlar.

Kayra Balıttatlı

13.01.2009'da İstanbul'da doğdu. Şehit Öğretmen Hasan Akan İlkokulu 3. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, Türkçe ve matematik. Okumak, yazmak, resim yapmak, ikiz kardeşiyle (Sena) oynamak, arkadaşlarıyla tiyatroya gitmek ve lego en sevdiği uğraşlar. Kedi ve köpekleri seviyor. Mimarı ve yazar olmak istiyor.

KENDİ KENDİNE DÜNYASI

“Biu! Biu! Biu! Gü-nay-dın Aslı! Sa-bah ol-du. Hay-di kalk,” dedi R77.

Devam etti sonra:

“As-lı! As-lı! As-lı! As-lı!”

“Üf, R77! Sabahları sadece bir kere ötsen olmaz mı?”

“A-ma As-lı, a-yar-la-rı-mı sen yap-tın! De-ğiş-tir-mek is-ti-yor-san be-ni gün-cel-le-me-li-sin!”

“Haklısın R77. Şimdi kalkmam lazım. Dünyada her şey kendi kendine çalışıyor ama ben hâlâ kendi kendime uyanamıyorum. Birinin buna bir çare bulmasını dilerdim...”

“As-lı, u-yan-ma sa-a-ti!”

“Tamam, tamam R77!”

Aslı kalkıp hazırlanmaya gitti. Geri döndüğünde, her konuda yardımcısı olan R77, kahvaltısı olan yuvarlak bir maddeyi Aslı ya uzattı. Aslı, maddeyi tadını çıkara çıkara çiğnedi ve yuttu. Birden doydular. Karnını şişirerek “Hımm, günün en sevdiğim lezzeti,” dedi.

Annesi ve babası çoktan işlerine gitmişlerdi. Annesi doktor, babası ise mühendisti. Babası kendi kendine işleyen araçların yapımında çalışıyordu. Annesi ise, insanların kendi kendine iyileşmesini sağlayan sistemi çalıştırıyordu.

2127 yılında dünyada her şeyin kendi kendine işlediği bir sistem kurulmuştu. Aslı’nın ve diğer bütün insanların dünyası, büyük büyük ninesinin yazdığı kitapların dünyasından çok farklıydı. Kendi kendine giden araçlar, kendi kendine çalışan aletler, makine ve robotlar, kendi kendine oynayan oyuncaklar, kendi kendine açılan perdeler, kapılar, kendi kendine büyüyen bitkiler, insanlara hizmet eden robotlar, kendi kendine giden gemiler, uçan uçaklar... “Kendi kendine sistemi” insanları tembel yapıyordu.

Aslı oyuncaklarla bile oynayamıyordu. Çünkü oyuncaklar kendi kendilerine oynayabildikleri için Aslı’yı istemiyordu. Bu otomatik bir dünyaydı. Her şey otomatikti. Büyük büyük ninesinin yazdığı kitaplarda, oyuncaklarla oynayan çocuklar, anlatılan masallar, yapılan güzel yolculuklar, annelerin

mutfakta tek başına yaptıkları yemekler, insanların kullandığı arabalar, kendi kendini yönetmeyen evler vardı.

Aslı bu kitapla büyümüştü ve en sevdiği kitaptı. Büyük büyük ninesi çok ünlü bir yazardı. Aslı, “Keşke kitaptakilerin hepsi şimdi gerçek olsaydı...” diye düşündü. Büyük büyük ninesinin zamanında akıllı tabletler varmış ama onlar yine de arkadaşlarıyla oyun kurup oynayabiliyorlarmış.

Aslı, kahvaltısından sonra oyuncaklarla oynamak istedi. Ancak hepsi kendi kendine oynuyordu.

Aslı, “Birkaç tanesi oynamasaydı, en azından... Onlarla oynardım hiç değilse,” diye düşündü. Burası çok sıkıcı bir dünyaydı. İnsanlık başka gezegenlere taşınmaya başlamıştı ama yaşam olan yer hâlâ dünyaydı.

“Dünyada mutlu olmak istiyorum,” dedi Aslı. Kendi kendine dünyasında ona yapacak bir iş kalmıyordu pek; ama annesi, babası ve herkes bu şekilde yaşıyordu.

Yapabildiği tek şey düşünmekti. Kendi kendine düşünmek. En çok istediği şey ise bir hayvan beslemektir. Ama dünyada tüm hayvanlar robotlar tarafından büyütülüp besleniyorlardı. Papağanlar, bukalemunlar, kuzular, su samurları, deve kuşları ve diğer tüm hayvanlar... Hiçbirinin bir insan dostu ihtiyacı yoktu ki... Büyük büyük ninesinin zamanında kedi ve köpek gibi hayvanlar çok dost canlısıymış. Ancak şimdi bu hayvanlara rastlanmıyordu. Sadece müzelerde fosilleri vardı.

Aslı’nın, bazen kızdığı R77’den başka arkadaşlık edebileceği kimse yoktu. Ara sıra okul ekranı açıldığında ekrandan arkadaşlarıyla görüşüyordu. Ama yüz yüze görüşmek için kimse onu davet etmiyor ve buna ihtiyaç duymuyordu.

“Keşke büyük büyük ninem hâlâ yaşasaydı. Ona hissettiklerimi anlatırdım,” diye mırıldandı. Evin

en güzel tarafında duran, büyük büyük ninesinden kalan piyanoya baktı. Kendi kendine sürekli Kuğu Gölü isimli parçayı çaldığı için bozulmuştu herhalde.

Kendi kendine dünyasının güzel yanları da vardı. En güzel tarafı yorgan kendi kendine açılıp kapanıyor, yatak kendi kendine toplanıyordu. Elbiseleri her zaman hazır. Büyük büyük ninesinin zamanında, insanlar evlerini kendileri temizlerlermiş. Bulaşık çamaşır yıkar, yemek yaparlarmış. Aslı, yıkanma işini bile püskürtme hava ile yapıyordu. Büyük büyük ninesinin kitabını okudukça, onun, bu yaptığı işlerden çok memnun olduğunu anlıyordu. Misafirleri ve çocukları için yemek yapıp sofrada toplanarak birlikte yemekten, onlarla sohbet etmekten mutlu oluyorlardı demek ki.

Aslı, “kendi kendine sistemin”den çok sıkılmıştı. Büyük büyük ninesinin kitabını okudukça geçmiş özlüyordu. Aklına tekrar tekrar o kitabı okumak geliyordu. Yine kalktı ve hatıra dolabından tam kitabı alacakken kitap kendi kendine yerinden çıkıp Aslı’nın önüne geldi. Aslı kitabı aldı. Başladı okumaya.

Kitabın sonlarına geldiğinde kitap birden kapandı. Aslı çok şaşır. Kitaba, “Açıl!” dedi ama kitap açılmadı. Aslı bunun neden olduğunu bilmiyordu. Kitabı kütüphaneye geri koymaya gitti. Birden

orada, “Vırrrr!” diye ses çıkararak sayfaları dönen ve bir ışık gibi parlayıp sönen başka bir kitap gördü.

Kitap sanki Aslı’ya mesaj veriyordu. Kitabı aldı ve ilk sayfasından okumaya başlayacaktı ki, notu gördü. Not diyordu ki: “Kendi kendine dünyasından sıkıldıysan, onun yönetildiği yeri bulmalısın. Orası, Kendi Kendine Şatosu’nda, en alt katta gizli! Dikkat et! Bazı bulmacalar çok zor olabilir!”

Aslı şaşkınlık içinde notu tekrar tekrar okudu. Yoksa bu not, kendi kendine yaşamı değiştirmekten mi bahsediyordu?

Aslı, koşarak Kendi Kendine Şatosu’na gitti. Şato biraz uzaktaydı. Kimsecikler yoktu. Çünkü şato kendi kendine yönetiliyordu. Şatoya girmek istediğinde kapı birden açılıverdi. Biraz karanlıktı. Yürüdü, yürüdü... Sonra meşaleler birden aydınlanıverdi. Aydınlıkta, orada duran iki çocuğu gördü. Tanıştılar.

“Benim adım Aslı.”

“Benim adım Rüzgâr.”

“Benim adım Toprak.”

Tanışmalarının ardından Rüzgâr şöyle dedi:

“Sen de kendi kendine dünyasından sıkılmış olmalısın.”

Toprak araya girdi sonra:

“Sanırım bu mesaj üçümüze de gelmiş. Biz de o notu okuduk. Buraya geldik. Sen de okumuşa benziyorsun...”

Biraz sohbet ettikten sonra beraber devam etmeye karar verdiler. Koridorun sonunda mor bir dolap gördüler. Dolabı açmaya çalıştıklarında başaramadılar. Dolap kilitliydi. Dolabın yan tarafında mor bir düğme gördüler. Toprak, düğmeye bastı ve dolap açıldı. Bu sadece bir dolap değil, aynı zamanda bir kapıydı. Kapıyı geçtiklerinde bir odada buldular kendilerini. Odada bir masa vardı. Masanın üstünde de bir not ve mavi bir anahtar görünüyordu. Notta, “Merdivenlerden in bodrum kata! Kavuş istediğin dünyaya!” yazıyordu.

Aslı, Toprak ve Rüzgâr heyecanla merdivenlerden indiler. Merdiven çok karanlıktı ve çok da basamaklıydı. Merdivenler bitip de Aslı ayağını yere basınca, birden her yer aydınlandı. Aslı, bilmeden yerdeki düğmeye basmıştı. Ortalık aydınlanınca kilitli demir kapıyı gördüler. Masadaki mavi anahtarın ne işe yaradığını o zaman anladılar.

Anahtar ile kapıyı açtılar ve kocaman bir bilgisayarla karşılaştılar. Bilgisayarda kendi kendine dünyasının yönetim talimatları vardı. Üstünde “AÇIL-KAPAN” yazıyordu. Bilgisayarı açtı. Karşısına yeni bir oda açıldı. Odanın içinde turuncu bir küre vardı. Kürenin üstünde de bir not vardı. Notta, “Bu

küreye dokununca, kendi kendine dünyası normal bir dünyaya dönüşecek!” diye yazıyordu.

Üçü birden, aynı anda küreye dokundu. Her yer sallanmaya başladı. Ama küreden ellerini çekmediler. Sallanma durunca, küreden son bir mesaj çıktı: “Kendi kendine dünyasından çıkıldı! Artık yönetici insanoğlu!”

Üçü, sevinçle birbirlerine baktılar ve koşarak şatoyu terk ettiler. Dışarıdaki bütün robotlar hareket-siz, yerde yatıyordu. Birbirleriyle vedalaşıp evlerine

gittiler. Aslı’nın evinden çok güzel kokular geliyordu. Aslı “Acaba, R77 mi yapıyor?” diye düşündü. Kapıyı açtı, annesi kurabiye yapıyordu. Artık R77 de yoktu.

Annesi Aslı’ya, “Acaba burayı kim kurtardı?” diye sordu. Aslı,

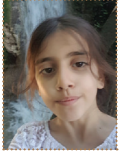
“Ben ve arkadaşlarım,” dedi.

“Arkadaşların kim?” diye sordu annesi.

“Toprak ve Rüzgâr!” dedi Aslı. Annesi şaşırdı:

“Toprak ve Rüzgâr mı? Babanın eski çocukluk arkadaşlarının isimleri bunlar...”

Aslı şaşırdı. Pencereden dışarı baktı. Yıllardır kullanılmayan parkta oynayan bir sürü neşeli çocuk gördü. Aslı, mutlulukla doldu. Annesine sarıldı. Artık hiçbir şey kendi kendine çalışmayacaktı. Belki annesi işler yüzünden biraz fazla yorulacaktı; ama Aslı’nın yeni dünyasında, insanlar tekrar egemen olacaktı.

Nehir Zoe Güller

05.12.2007'de Antalya'da doğdu. Fransa, There D Avilla Okulu (CM1) 4. sınıfta. En sevdiği iki ders, fen-teknoloji ve İngilizce. Yazmayı, resim yapmayı ve paten kaymayı seviyor. Minik bir kırmızı balık besliyor ve teyzesinin köpeği Yaboş'u çok seviyor.

Yazar olmak istiyor. Ayrıca hobi olarak veterinerlik ya da doktorluk yapmayı düşünüyor; hayvanlara ve insanlara yardımcı olmak için.

ZAMAN MAKİNESİ VE MUCİT ÇOCUK

Ben de her çocuk gibi okula gitmek zorundaydım. Ama derste anlatılan hiçbir şeyi anlamıyordum. Öğretmenler sürekli dersi kaydattığımı söylüyorlardı. Tabii bunlar ünlü bir mucit olmadan önceydi. O zamanlar bunu ben de bilmiyordum.

Evde sürekli icat yaptığım için okula geç kalıyordum. Okulda soruları çözmek yerine icatlarımın resimlerini çiziyordum. Öğretmen hep sıfır veriyordu.

O gün de yine sınav vardı. Hem de bu sınava bütün okul katılacaktı. Herkes bunu konuşuyordu ama benim umurumda olan tek şey yeni icadımdı. Zaman makinesini yapmak üzereydim.

Sınavı Aslı Öğretmen yapacaktı. Aslı Öğretmen iyi kalpli biriydi ama mutluluğunu kaybetmişti. Küçükken o da bir şeyler yaratmaktan zevk alırmış. Ama zamanla katı kalpli birisi olmuş. Bu nedenle Aslı Öğretmen öğrencilere hep sert davranırdı.

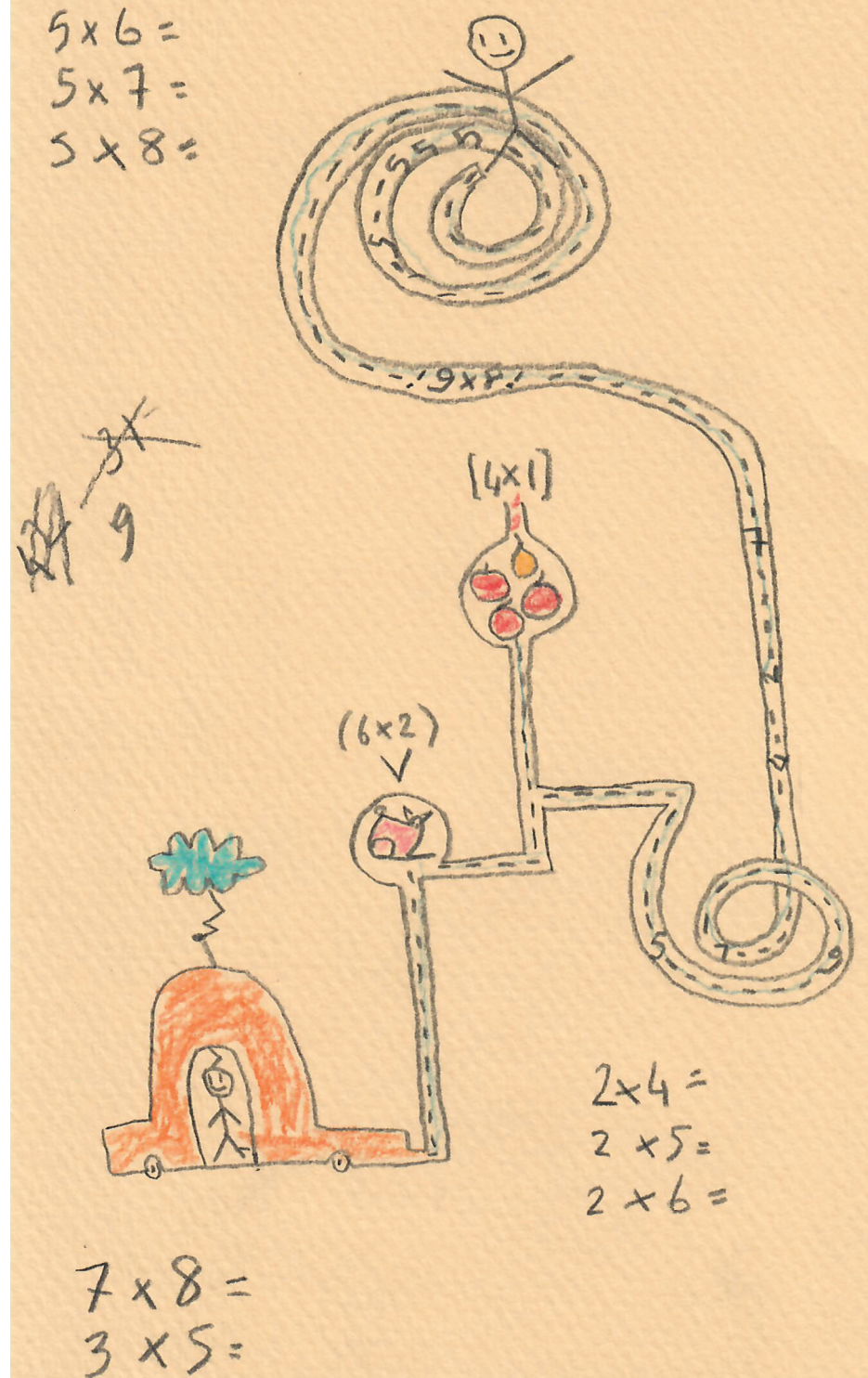
Aslı Öğretmen sınav kâğıtlarını dağıttı. “Çarpım tablosunu yazın, bitirince bana getirin,” dedi. Ben buna kulak asmadan başladım yeni icadımı çizmeye. En ince detayına kadar çizdim. Tam çok güzel oldu derken zil çaldı. Kesin öğretmenden azar işitecektim. Ama belli olmaz, belki de zaman makinemin ne kadar başarılı olduğunu anlardı.

Çok korkuyordum. Sınav kâğıdımı katladım. Öğretmene verdim ve hemen oradan uzaklaştım. Zil çalana kadar bir köşede saklandım. Sonra arkadaşlarım gelip beni öğretmenin yanına götürdüler.

Aslı Öğretmen, “Yine sınavda resim çizmişsin. Neden böyle şeyler yapıyorsun?” dedi. Korkudan bir şey söyleyemedim. Beni elimden tutup müdürün odasına götürdü ve bağırarak, “Sınıfta kaldın!” dedi. Ben evime giderken Aslı Öğretmen bir yandan gizli çizdiğim resmi inceliyordu.

Sınıfta kaldığımı duyan babam bana ceza verdi: “Odandan çıkmayacaksın! Bu saçma icat işinden de vazgeçeceksin!” Yatağıma geçip ağlamaya başladım.

Birdenbire odama mavi saçlı, kocaman kaftanlı bir kız geldi. Ona, “Sen kimsin?” diye sorunca, “Senin hayal gücünüm,” diye cevap verdi. Çok üzgündü. “Sen büyük ve özel gözlerle doğdun. Dünyayı farklı gören gözlerle... her şeyi yapabilecek gözlerle

doğdun. Fakat bir eksiğin var,” dedi. “Sadece hayal gücü icat yapmaya yetmiyor.”

Ağlamaya başladı. Ben ona “Ağlama, ne olur... İcat yapmamız için ne gerekiyor?” diye sordum. O, “Çalışmamız gerekiyor,” dedi.

Ama ders çalışmak çok sıkıcıydı. Mavi saçlı kız bana matematiği oyunlarla öğretmeye çalıştı ama 5 x 5 kaç yapar bir türlü çözemiyorduk. Bunun cevabını bulabilsek zaman makinemiz çalışacaktı.

Mavi saçlı hayal gücümden, okula gelmesini istedim. Bu soruyu ancak Aslı Öğretmen çözerdi. Ama ben sorsam bana hemen kızardı. Belki hayal gücüm mavi saçlı kız, onunla konuşabilirdi. Belki onu yumuşatırdı.

Okula gittiğimizde, Aslı Öğretmen benim çizdiğim resme bakarak ağlıyordu. Mavi saçlı kız ona yaklaştı. Aslı Öğretmen’in yüzü birden güldü. Meğer onun da çocukluğunda hayal gücü varmış. Onun hayal gücünün saçları kırmızıymış. Ama sonra öğretmen olunca icat yapmaya vakti kalmamış. Hayal gücü de ona küsmüş. O da sinirli biri olmuş.

Mavi saçlı kız ona gülümsedi. Ben de yanlarına gittim. O gün birlikte zaman makinesini yapmak için çalıştık. Gün bittiğinde zaman makinemiz hazırды. Aslı Öğretmen mavi saçlı kızı çok sevmişti. Zaman makinesiyle geçmişe gidip kendi hayal gücünü

getirmek istiyordu. Olur dedik. Aslı Öğretmen çok mutluydu artık. Onunla birlikte zevkle çalışıp icatlarımı gerçekleştirebilecektim.

Zaman geçti. Aslı Öğretmen, bir gün sınıfa girdiğinde, “Umarım çarpım tablosunu ezberlemişsinizdir!” dedi ve gülümsedi. O gün matematik şenliği vardı okulda. Her yıl yapılan şenlikte çekilişle sahneye çıkılır, sorular cevaplanır, bilenler ödüllendirilirdi.

Çekilişte Selin, Arda, Naz, Burak ve benim adım çıktı. Tahtada da çözülmeyi bekleyen tam beş işlem vardı. Herkese bir işlem düşüyordu. “Bu işlemler ne kadar zor olabilirdi ki?” diye düşünürken sıra bana geldi:

$$5 \times 5 = ?$$

Birden Arda’nın sesini duydum:

“Bunlar hayatımızda ne işe yarayacak?”

Aslı Öğretmen ve ben birbirimize baktık. Aslı Öğretmen bana göz kırptı. Ben de Arda’ya matematiğin çok işe yarayacağını anlattım.

Okullar kapandı. Herkes her gün tatil yapacaktı artık. Çocuklar parkta kaydıraktan kayacak, top oynayacak, salıncakta sallanacaklardı. Ama ben icatlarıma devam etmeye karar verdim. Bir gün malzemem bitti ve yeni malzemeler almak için dışarıya

çıktım. Bir baktım, dışarıda sanki dünyanın düzeni bozulmuş gibi bir hava vardı. Soğuk ve karanlıktı. Kimsenin hayal gücü yanında değildi. Herkes mutsuzdu. Hayal gücüm mavi saçlı kız da olanlara şaşırdı. Ne yapabiliriz diye düşündük. Zaman makinesini kullanarak geçmişe gidip her şeyi düzeltmeye karar verdik. İnsanlar kışın çalışmadıkları için yazın da mutlu olamıyorlardı.

Geçmişe gittik ve herkesin hayal gücünü harekete geçirdik. Çalıştırdık. Geçmişe gitmişken ufak bir değişiklik daha yapmalıydım.

Sınav olduğumuz güne gittim, sınav kâğıdına doğru cevabı yazdım. Ve döndüğümde baktım ki herkes çok mutluydu. Hem hayal güçleri ile eğleniyorlar hem de çalıştıkları için başarılı oluyorlardı. Ben de başarılı bir mucit olmak için çalışmaya devam ettim.

Ha, unutmadan size de söyleyeyim, aklınızda bulunsun: $5 \times 5 = 25!$

Alya Gürses

28.01.2008'de Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji 4. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, İngilizce ve matematik. Okumak, yazmak, resim yapmak, robotlarla ilgilenmek, piyano çalmak, yaratıcı drama çalışmaları yapmak, ata binmek ve yüzmek (okul takımında lisanslı yüzücü) en sevdiği uğraşlar. Kedi ve köpekleri seviyor.

Bilim kadını ya da piyano öğretmeni olmak istiyor.

MUTLU HAYAL DÜNYASI

Bir zamanlar hayal dünyasında bir kız yaşarmış. Adı Mira'ymış. Mutlu, güzel ve her şeyin keyfine göre olduğu bir hayatı varmış. En büyük hayali mucit olmakmış. Annesi ve babası da mucitmiş çünkü.

Mira, diğer arkadaşlarından farklı bir çocukmuş, hatta herkes ona “farklı kız” dermiş. Her gece yatağına yattığında anne ve babasından, o şarkıyı söylemelerini istermiş:

*Gece olunca,
Yine başlarım hayal kurmaya,
Ben bir mucitsem eğer,
Yaparım en güzelini.*

*Hayatı kolaylaştırarak,
Dünyayı kurtararak,
Herkesi yardım ederek,
Yaparım ben en iyisini.*

Bir gün yine şarkıyı dinleyerek uyuyan Mira, rüyasında gerçekten çok iyi bir mucit olduğunu gördü. Bacakları kırılanlar veya engelli doğanlar için yürüten bir robot yapmıştı ve bu buluşu çok sevmişti.

Uyandığında gerçekten böyle bir icat yapmak istedi. Önce elini yüzünü yıkadı, sonra kahvaltısını edip ailesinin yanına koştu. Onlara rüyasında gördüklerini ve ne yapmak istediğini anlattı. Anne ve babası önce, “Tamam,” dediler, sonra da eklediler: “Fakat bazı şartlarımız var... Bir: Yapılacak icadın tasarımı önceden kâğıda çizilecek. İki: İcat, tasarım ile aynı olacak. Üç: Yaptığın icat, jüriliğini bizim yapacağımız bir testten geçecek.”

Mira kabul etti ve hemen işe koyuldu. Anne ve babasının icat yapmak için kullandıkları bodrum katına indi. Kafasındaki robot tasarımını kâğıda çizmeye başladı. Robotun önce bacaklarını çizdi, ardından vücudunu, sonra kollarını ve en son kafasını çizerek tasarımı bitirdi.

Engelliler bu robotu üzerlerine giyecek ve robota komut vereceklerdi. Böylece yürüyebilecek, koşabilecek ve istedikleri şeyleri alabileceklerdi. Tasarımı hayata geçirmek için robotu hemen yapmaya başladı. Bütün gün

uğraştıktan sonra robotu tamamladı. Çok yorulmuştu ama çok mutluydu. Ertesi gün yaptığı robot ile tasarımı karşılaştırdı; her şey doğru gözüküyordu ama şartlara göre robotun, anne ve babasının jüri olacağı bir testten de geçmesi gerekiyordu.

Mira gerçekten çok heyecanlıydı. Yaptığı icat ilk kez bir testten geçecekti. Anne ve babası robotun içine, dışına, çalışma mekanizmasına baktılar. Düğmelerini de kontrol ettikten sonra robotu çalıştırdılar, çalışıyordu. Mira'ya, icadının testten geçtiğini açıkladılar.

Mira çok mutluydu. Anne ve babası Mira'yı daha da mutlu edecek bir şey daha söylediler. Küçük mucitlerin girdiği bir yarışmadan bahsettiler. Yarışmada kazananlar, dünyaca tanınan çocuk mucitler oluyorlardı. Bu mucitler büyüdüklerinde toplum yararına icatlar yaparak insanlara yardım ediyorlardı. Mira'ya, “Eğer istersen bu yarışmaya katılabilirsin,” dediler. Mira mutluluktan havalara uçtu. Duyduklarına inanamıyordu. Ama yarışmaya katılabilmesi için ailesinin iki şartı vardı: Birincisi, bu robotla yarışmaya girmeyecekti; yani yeni bir icat yapması gerekiyordu. İkincisi, yeni icadını yaparken derslerini ihmal etmeyecekti.

Mira şartları kabul etti ve heyecanla anne ve babasının söylediği Hayal Sitesi'ne girdi. Yarışmaya

katılmak için kayıt yaptırdı. Ama büyük bir sorun vardı.

Yarışmaya kayıt yaptıranlar listesinde Güneş'in de adını gördü. Güneş, dünyanın en iyi çocuk mucidiydi, onu herkes tanıyordu. Mira, onu yenemeyeceğini düşünüyordu; bu yüzden başvuru düğmesine basmak istemedi. Ama düşünürken dalgınlıkla düğmeye basınca başvuruyu yapmış oldu. Artık geri alamazdı, birden ağlamaya başladı. Sonra anne ve babasının yanına koştu, olanları anlattı onlara. Mira'ya sarılan annesi, onu teselli ederken şöyle dedi:

“Hayatta her zaman en iyiler vardır, onları geçmek istersin. Fakat bazen rakibinin en iyi olduğunu bildiğinden, yapamam diye korkarsın. Şu an senin durumunda olduğu gibi... Fakat içinde hep yanan bir hayalin ve sana gerçekte yapabileceğini söyleyen bir cesaret de vardır. Sen içini korkuyla kaplarsan, o cesaretin bir daha geri gelmeyebilir. Sen bu isteğini ve cesaretini kırmamalısın. Unutma, istersen ve çalışırsan yapabilirsin. Ben sana güveniyorum.”

Mira, o anda kendini daha iyi hissetti. Cesareti yerine gelmişti. Yarışmaya tam bir ay vardı, yani tam dört hafta. Önce hayal etti. Gökyüzünde bir yaşam alanı icat edecekti: Gökyüzünde evler, yollar, kedi-ler, köpekler, arabalar...

Ama bunları yapmak için hemen işe koyulmalıydı. Önce yolları yapacaktı, sonra evleri... Haftaya çok işi vardı. Her gün ödevlerini bitirdikten sonra çalışırsa yarışmaya kadar tasarladıklarını bitirebilirdi. Bunun için bir çalışma planı yaptı. İlk hafta, kuracağı şehrin zemini ile işe başladı. Orta boy bir beton harcı poşetini kovaya boşalttı. Sonra su ile karıştırıp yere döktü. Boyu ve eni bir metre olan kare şeklinde bir beton zemin yaptı. Çok büyük bir şehir yapmayacaktı. Çünkü beğenmezlerse o kadar malzemenin israf olmasını istemezdi. Döktüğü betonu kurumaya bıraktı. Sonra yaptığı şeyleri havada uçuracak bir pervane hazırladı. Bu pervaneden tam dört tane yaptı ve sonra kendini yatağa attı. Çok yorulmuştu, sonuçta az şey de yapmamıştı. Yaptığı şeyler bir çocuğun sınırlarını aşıyordu.

Acaba Güneş ne yapmıştı? Daha güzel bir şey yapmışsa diye çok endişelendi. Hemen annesinin dediği şeyi hatırladı ve uyudu. Uyandığında her zamanki gibi kahvaltısını edip, okula gitti. Okuldan gelince ödevlerini yapıp doğruca bodrum kata indi. Beton zemin kurulmuştu. Beton zemini, engelliler için yaptığı robotuna taşıtarak delikleri olan bir masanın üzerine koydurdu. İyi ki bu robotu yapmıştı. Yoksa bu kadar büyük bir beton parçayı taşıyamazdı. Ayrıca bu robot daha sonra engellilere yardım

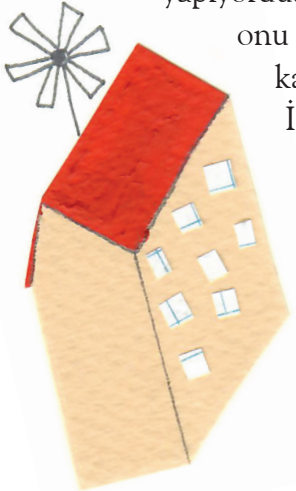
edecekti. Ama bunun için önce yarışmayı kazanması ve tanınan bir mucit olması gerekiyordu.

Mira çalışmalarına devam etti. Yaptığı dört pervaneyi beton zeminin dört köşesine yerleştirdi. Sonra düğmeye bastı, beton zemin havalandı. Bunun işe yaradığını görünce, Mira, çok mutlu oldu. Hemen cansız varlıkları yapmaya başladı: Evler, arabalar, okul, hastaneler...

Sonra, yarışmanın ikinci haftasını tümüyle canlı varlıklar yapmaya ayırdı: Köpekler, kediler ve daha birçok şey...

Üçüncü haftasında ise, üstündekilerle birlikte zeminin havalanmasını sağlayacak yeni pervaneler yaptı. Mira, her bir pervaneye sensörler koydu. Anne ve babasının icat malzemeleri arasında bolca sensör vardı. Nasıl akıllı parçalar olduklarını onlardan öğrenmişti. Sensörler, beynimizin yaptığı şeyi yapıyordu. Ne yapmak istediğimizi anlıyor ve onu gerçekleştiriyordu. Yaptığı robotun kafasına da bu sensörlerden takmıştı. İstediklerini robota bu küçük sensör sayesinde yaptırıyordu.

Son olarak, bir tane de uzaktan kumanda yaptı. Kumandaya bastığında sensörleri harekete geçirecek ve yaptığı canlı ve cansız

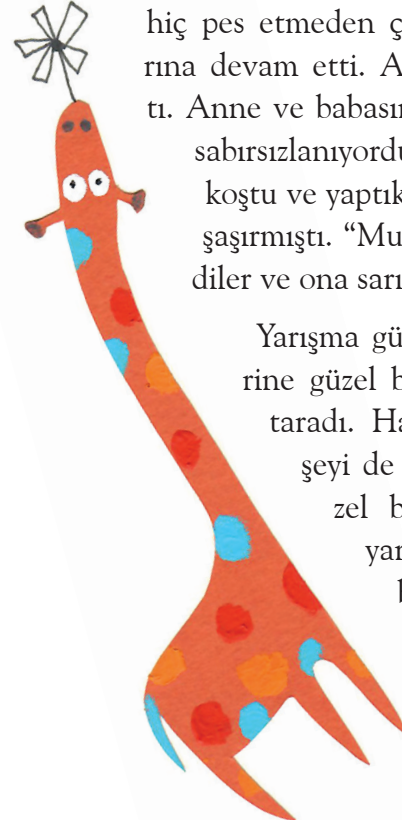

varlıkları sırayla havada uçurup beton zeminin üzerine yerleştirecekti.

Artık son haftası kalmıştı. Yaptığı her şeyin çalıştığından emin olmalıydı. Ama ödevlerini de hiç ihmal etmiyordu. Son hafta hep deneme yapıyordu. Çalışmayan bazı parçalar vardı. Onları tamir etti. Bazı-

larını ise tekrar yaptı. Ama hiç pes etmeden çalışmalarına devam etti. Artık icadını tamamlamıştı. Anne ve babasına icadını göstermek için sabırsızlanıyordu. Mira, ailesinin yanına koştu ve yaptıklarını gösterdi. Ailesi çok şaşırmıştı. "Muhteşem olmuş Mira!" dediler ve ona sarıldılar.

Yarışma günü geldi çattı. Mira üzerine güzel bir kıyafet giydi, saçlarını taradı. Hazırlandı ama en önemli şeyi de unutmamalıydı: Çok güzel bir kahvaltı yaptı. Artık yarışmaya hazırdı. Anne ve babasıyla birlikte heyecanla yarışmaya gittiler. Sırayla tüm mucitler

icatlarını misafirlerle gösteriyorlardı. Mira'nın ismi çağırıldı. Mira sahneye çıktı. Önce herkesi selamladı, sonra gösterisine başladı. Elindeki kumandaya

bastı, ilk olarak beton zemin geldi. Sonra tüm yaptığı cansız ve canlı

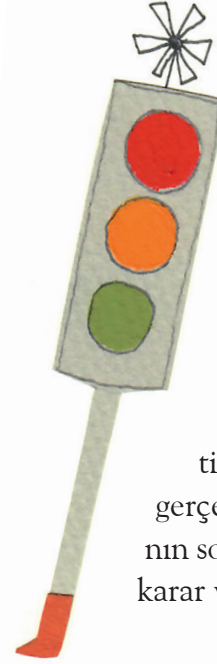
varlıklar yani evler, arabalar, okul, hastane, şehir lambaları, trafik lambaları, köpekler ve kediler tek tek uçarak gelip, beton zeminin üzerine indi ve yerleşti. Harika bir şehir oluşmuştu.

Sıra Güneş'e gelmişti.

Güneş beklediğinden daha basit bir icat yapmıştı: Uçan bir halı ve üzerinde oturan hayvanlar. Jüri, Güneş'in yapmış olduğu uçan halıyı ve hayvanları sevmişti ama Mira'nın şehrini daha çok beğendi. Çünkü Mira, toplumun yararlanılabileceği bir icat yapmıştı.

Jüri, icatları, kendi aralarında oylayacak, sonra kararı açıklayacaktı. Yarım saat heyecan ile geçti.

Sonunda jüri kararını açıkladı:

Mira, birinci! Güneş, ikinci!

Mira sevinçten havalara uçtu. Hayalinin gerçek olduğuna inanmıyordu. Ödül töreni yapıldı. Altın madalyayı alan Mira artık dünyanın en iyi çocuk mucidiydi.

Mira, o zaman anladı ki, bir çocuk hayal edince ve hayalini gerçekleştirmek için çok çalışınca tüm hayalleri gerçek oluyordu. Onun için Mira, hayatının sonuna kadar hayal etmeye ve çalışmaya karar verdi.

Berru Dağılı

24.08.2008'de Ankara'da doğdu. İstek, Kemal Atatürk İlkokulu 4. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, hayat bilgisi ve müzik. Piyano çalmak, dans edip şarkı söylemek, eskrim yapmak en sevdiği uğraşlar. Kuş ve köpek seviyor.

Doktor ya da oyuncu olmak istiyor.

HAYALLER KASABASI

Fatma ve babası Profesör Ferhat Bey, adı Hayaller Kasabası olan küçük bir kasabada yaşıyorlarmış. Bu kasabada herkes zamanın büyük bir kısmını hayal dünyasında geçirirmiş. Meslek seçimleri, yapılan işler, çalışmalar; sabah akşam kurulan hayallere, görülen rüyalara, okunan hikâye ve masallardaki olaylara dayalıymış. Kasaba terkedilmiş gibiymiş, sokaklarda kimsecikler yokmuş.

Kasabadaki diğer insanların aksine Fatma ve babası hayallere değil gerçeklere göre yaşıyorlarmış. Fatma saçları sarı, gözleri mavi, gözlüklü, tombul ve inatçı mı inatçı bir genç kızmış. Ferhat Bey'in ise saçları kahverengi ve gözü siyahmış. Kasabanın en zeki adamıymış.

Fatma'nın Lara, Sara ve Dora adında üç arkadaşı varmış. Bu üç kız, ne yazık ki hayal dünyasında yaşadıkları için Fatma onlarla oyun oynayamıyormuş.

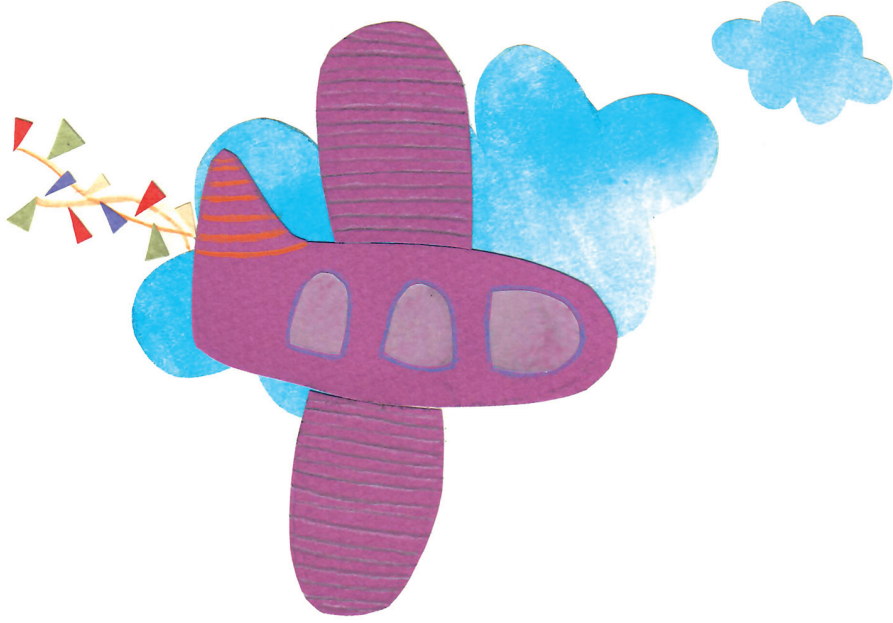
Bir gün Profesör Ferhat Bey, kızı Fatma'yı yanına çağırılmış. Ona, bu kasabadaki insanların hayallere

dayalı yaşamalarından çok sıkıldığını söylemiş. Fatma da bu durumdan hiç memnun olmadığını söylemiş. Baba ve kızı, insanları bu durumdan kurtarmak için neler yapabilecekleri üzerine düşünmüşler ama bir çözüm bulamamışlar. Ferhat Bey, kütüphanesindeki kitapları karıştırmaya karar vermiş. Çok eski bir kitapta bir iksir yapımına rastlamış. Buna çok sevinmiş ama malzemeleri bulmak oldukça zor olacak gibiymiş.

Bunun üzerine Ferhat Bey ve kızı kasabayı hayal dünyasından kurtaracak iksiri hazırlamak için dünya turuna çıkmaya karar vermişler. Ferhat Bey, iki gün içinde evini boşaltarak diğer hazırlıklarını da tamamlamış. Giderken Fatma'nın arkadaşlarına, "Bizi unutmayın, geri dönüp sizi kurtaracağız," demiş ve arkasını dönüp gitmiş. Fatma da kızlara, "Biz uzun bir dünya turuna çıkıyoruz, görüşmek üzere," diye seslenmiş. Sara ve Lara'nın gözlerinden yaş gelmiş ve birkaç dakika sonra Fatma ve Ferhat Bey gözden kaybolmuş.

Akşam olmuş, Lara, Dora ve Sara evlerine dönmüşler. Yemeklerini yiyip yatmışlar. Kasabaya bir sessizlik çökmüş. Ertesi gün Dora, Fatmalara gitmek istemiş ama aklına uzun bir yolculuğa çıktıkları gelmiş. Dora, Fatma'yı şimdiden özlemeye başladığını hissetmiş.

Ferhat Bey ve kızının yolculuklarının ilk durağı Mıknatıs Kasabası'ymış. Kasabaya uçaklarıyla gitmişler ama gidecekleri yerin Mıknatıs Kasabası olduğu Ferhat Bey'in aklından bir an için çıkıvermiş. Kasabaya yaklaşınca evlerin üstündeki mıknatıslar uçaklarını çekmiş. Mıknatısların etkisiyle uçak bozulmuş ve kapıları kilitlenmiş. Fatma ağlamaya başlamış. Ferhat Bey, ne yapacağını düşünmeye çalışırken kasabada yaşayan Mucit Hüsni'nün son icadı onların imdadına yetişmiş. Bu icat, yürüyen bir

mıknatısmış. Aynı devlere benziyormuş. Adı 'Dev Mıknatıs 3.800'müş. Bu mıknatıs dışarıdan çok korkunç görünüyormuş ama Mucit Hüsni sayesinde kahramanlarımızı esaretten kurtarmış. Profesör Ferhat Bey ve kızı Fatma uçaktan çıkınca karşılarında Mucit Hüsni'yü bulmuşlar. Hüsni, kaba sakallı, sivri burunlu, kepçe kulaklı, kırmızı gözlü, çok çalışkan biriymiş. Ferhat Bey onu görünce çok şaşırılmış.

Çünkü bu mıknatısları yapan Mucit Hüsni, onun üniversiteden arkadaşıymış. Bu iki eski arkadaş uzun bir aradan sonra birbirlerini gördüklerine çok sevinmişler. Ferhat Bey, arkadaşına teşekkür ettikten sonra kızı ile birlikte iksir için malzeme toplamaya çıkmışlar ancak burada işlerine yaracak bir şey bulamamışlar.

Ertesi gün baba ve kızı, Panzehir Kasabası'na giden bir trene binmişler. İkinci durakları olan bu kasaba küçük, تنها, soğuk fakat iksir için gerekli olan malzemeleri bulabilecekleri bir yermiş.

Profesör Ferhat Bey ve kızı bu kasabada hayal dünyasında yaşamayı önleyen bir panzehir olan "hayat otu"nu aramaya başlamışlar. Ama sordukları kişilerden net bir cevap alamamışlar. Tam umudu kesmiş bir şekilde dinlenirken oturdukları ağacın

altında “hayat otu”nu görmüşler. Ama bu ot iksir için tek başına yeterli değilmiş.

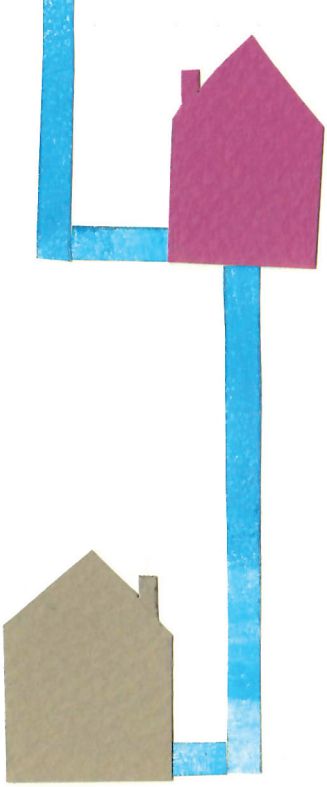
Bir sonraki durakları Sakız Kasabası’yymış. Bu kasabada ağaçlar büyük palmiye ağaçlarına benzermiş, dallarında kocaman sakızları varmış. Bu sihirli sakız ağaçlarının önlerinde küçük periler dururmuş. Bu periler sakız ağaçlarını ve bu ağaçlardaki sakızları koruyorlarmış. Ferhat Bey ve Fatma bu sakızlardan almak istemişler. Küçük perilerin yanına gidip sakızlardan istemişler. Periler onlara, “Siz nereden geliyorsunuz?” diye sormuş. Ferhat Bey, “Biz Hayaller Kasabası’ndan geliyoruz.” demiş. Perilerden biri, “Orada benim kız kardeşim yaşıyor, ne büyük tesadüf,” demiş. Fatma, kız kardeşinin adını sormuş, Peri, “Sultan Melis,” diye cevaplamış. Fatma ile babası yapacakları iksir için sakızlardan bir miktar aldıktan sonra tekrar yola koyulmuşlar.

İksir yapımı için şimdi tek bir eksikleri varmış. O da “akıl otu”ymuş. Akıl otu, beyine benzeyen şifalı bir otmuş. Bu ot sadece Afrika’da bulunuyormuş. Bu otu toplayabilmek için ya yerlileri ikna etmek ya da onu gizlice almak gerekiyormuş. Ferhat Bey ve Fatma, uzun bir tren yolculuğu sonrası gece Afrika’ya ulaşmış ve yerliler onları fark etmesinler diye sessizce ağaçların altında bu otu aramaya başlamışlar.

Fakat bu durum vahşi hayvanların dikkatini çekmiş, Fatma çok korkmuş. Babasına korktuğunu söylemeye çalışmış fakat Ferhat Bey “akıl otu”nu aramakla o kadar meşgulumuş ki kızının korktuğunu fark etmemiş. Neden sonra, aslanların etrafta dolaştığını gören Ferhat Bey, yanında getirdiği sosisli sandviçleri onlara doğru atmış. Aslanlar bu sandviçlerle ilgilendikleri için onların peşini bırakmışlar. Baba ve kız, zor da olsa, sonunda “akıl otu”nu bulmuşlar. Hemen trene binip Hayaller Kasabası’na geri dönmüşler.

Artık iksiri yapma vakti gelmiş ve Profesör Ferhat Bey üç gün boyunca laboratuvara kapanarak “hayat otu” ile “akıl otunu” ve sakızları özel bir formüle göre karıştırarak iksiri yapmış. Ama önce işe yarayıp yaramadığını başka birilerinin üzerinde denemeleri gerekiyormuş. Bu deneme için en uygun kişilerin komşu kızları Lara, Sara ve Dora olduğuna karar vermişler.

Profesör ve Fatma, güzel bir kek ve limonata yapıp öğleden sonra kızları davet etmişler. Kızlar hayal dünyasında yaşadıklarından onlarla sohbet etmek pek mümkün olamıyormuş. Konuşma başlıyor, ardından kızlar gözlerini kapatıp hayallere dalıyor sonra tekrar uyanır gibi oluyor ama yine hayaller dünyasına dalıyorlarmış. İksirli limonatayı habersizce

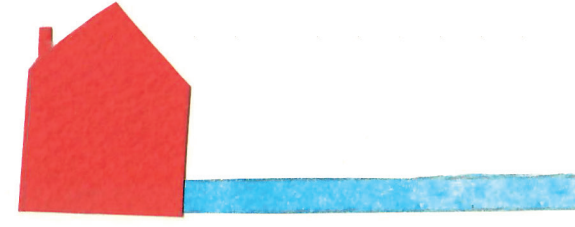
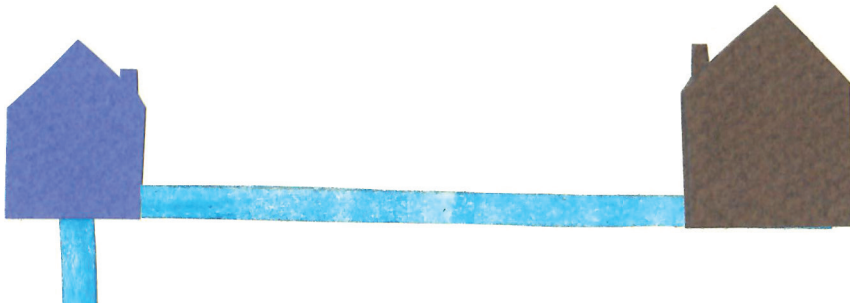

içen üç kız bir süre sonra sanki derin bir uykudan uyanmış gibi şaşkın şakın etraflarına bakmışlar ve kendilerine gelmişler. Gerçek dünyaya dönüp hayaller dünyasına dalmayı bırakmışlar. Bunu gören Ferhat Bey ve Fatma sevinçle,

“Oleeeey!” diye bağırmışlar. Durumu kızlara açıklamışlar ve bu iksirden tüm kasabanın içmesi gerektiğini kızlara söylemişler.

Profesör Ferhat Bey ve kızlar, tüm kasabaya bu iksiri nasıl içireceklerini düşünmeye başlamışlar. Bu sırada Ferhat Bey, “Buldum!” diye bağırmış ve devam etmiş:

“Kasabanın su deposuna bu iksirden dökeceğim, iksirli suyu içen herkes hayal dünyasından kurtulacak ve gerçek dünyaya dönecek.”

Bu fikir herkesin çok hoşuna gitmiş. O gece Profesör, planını gerçekleştirmiş. Ertesi gün hep birlikte kasabanın hayal dünyasından kurtulmasını beklemişler. Kasaba sessiz ve terk edilmiş bir durumdayken o sudan içenlerin hayal dünyasından kurtulmasıyla yavaş yavaş hareketlenmiş.

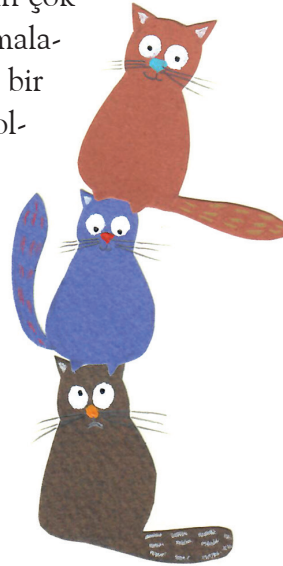
Profesör Ferhat Bey ve kızı Fatma, uzun bir uğraştan sonra Hayaller Kasabası’nın canlı ve neşeli günlere kavuşacak olmasına sevinerek birbirlerine sarılmışlar.

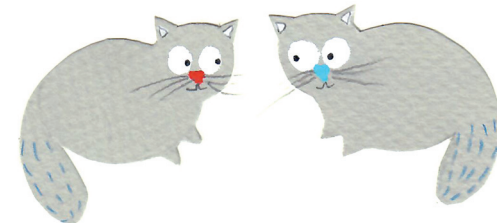

UÇAN KEDİLER OKULU

Bir zamanlar kediler âleminde yaşayan çok varlıklı bir kedi ailesi varmış. Varlıklı olmalarına rağmen bu aile, bir konuda büyük bir sıkıntı çekiyormuş. Uçan kedi türünden oldukları için yavrularına uygun bir okul bulamıyorlarmış. Nedenini sorarsanız, normal kedi okullarının kapalı ortamlarda olmasından dolayı uçan kedilerin asla uçmayı öğrenememesiymiş. Ayrıca, eşyalara çarparak kendilerine ve etraflarına da zarar veriyorlarmış. İşte, bu sebeplerden dolayı zor durumda kalan ebeveynler uzun araştırmalar sonunda bir uçan kedi okulu bulmuşlar. Yine de kafaları rahat değilmiş; çünkü çok değer verdikleri on üç küçük yavrunun okula nasıl bir tepki vereceklerini kestiremiyorlarmış.

Ceren Bozkurt

08.05.2008'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Geliştirme Vakfı Özel İlköğretim okulu 4. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, Türkçe ve müzik. Müzik dinlemek, resim yapmak, piyano çalmak ve halkoyunları en sevdiği uğraşlar. Muhabbet kuşu besliyor, adı Güneş. Unicornları da seviyor. İngilizce öğretmeni olmak istiyor.

Bir gün, annesi ve babası on üç yavruyu salona toplamış. Anneleri, derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başlamış. “Çocuklar sizi Uçan Kediler Okulu’na yazdırdık,” demiş, gayet sakin bir şekilde.

Elen, yani ikinci yavru atılmış hemen, “O dev, kocaman dağların üstünde uçacağım derken ön patilerimin manikürü, arka patilerimin de pedikürü bozulur,” demiş cırlak sesi ile.

Sonra da Suzi, “Orası şehirden çok uzak... Kedi çarşısı bile yoktur oranın. Aman, tanrım!” diye bağırılmış.

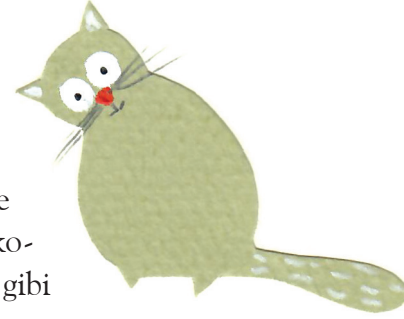
Sonra on iki yavru birden miyavlamaya başlamış. Miyavlamayan tek yavru Çiko’ymuş. Ailenin en küçüğü olan Çiko, diğer yavrular gibi anne ve babasını zor durumda bırakmaktansa olgun düşünür, onlara her konuda yardım etmiş. Bu yüzden de diğer yavruların arasında altın bir yıldız gibi parlarmış.

Uçan kedinin ne demek olduğunu bir türlü anlayamayan Çiko, “Uçan kedi ne demek babacığım?” diye

sormuş. Babası da hemen yanıtlamış:

“Uçan kedi, eğitimini aldıktan sonra hiçbir malzemeye ihtiyaç duymadan uçabilen ve kolunun altında bir yarasanındaki gibi kanatları olan kedi türüdür.”

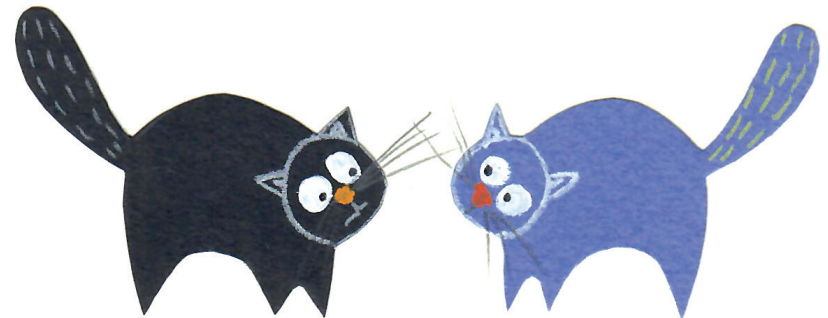

Çiko, memnuniyetini belirtircesine kafasını bir yukarı bir aşağı sallamış.

En sonunda iki ebeveyn, on üç yavruya Uçan Kedi Okulu’nun güzel yanlarını anlatıp onları ikna etmişler ve çarşıya doğru yola çıkmışlar.

Yavru kedilerin uçuş döneminde ihtiyaç duyacakları malzemeler normal bir kedi ailesine göre çok, hatta aşırı pahalı olmasına rağmen bizim kedi ailesine göre bedava gibiymiş.

Bir gün kaldı, iki gün kaldı diye saya saya okul günü gelmiş sonunda. Anne ve babaları on üç yavruyu son kez öpmüşler. Çünkü bu okulda o kadar önemli ve özel bir eğitim veriliyormuş ki kedilerin orada yatılı kalmaları, dış dünya ile eğitim boyunca temas kurmamaları gerekiyormuş. Aileleri çok zengin olan bu yavrular için her şey harika gibi gözüküyormuş. Ta ki, bir hafta sonra uçma dersleri başlana kadar.

İlk derste, ‘Kanatlarımızı Tanıyalım’ başlıklı konuyu işleyeceklermiş. Çiko ve diğerleri çok heyecanlılarmış. Herkes sınıftaki yerlerini almış, ardından sınıfa çekici ve genç bir bayan girmiş. Bu onların öğretmeniymiş. Öğretmenleri, “Merhaba çocuklar, bugün sizlerle ‘Kanatlarımızı Tanıyalım’ başlıklı konuyu işleyeceğiz,” demiş tiz sesiyle ve tüylerini kaşımaya başlamış.

Sonra da, “İlk önce kollarınızı kaldırın, kanatlarınızı görmenizi istiyorum,” demiş.

Yavru kediler aynı anda kollarını kaldırmışlar, sınıftan mutluluk ve heyecan sesleri yükselmiş. Ama Çiko’nun kolunu kaldırmasıyla indirmesi bir olmuş. Çünkü Çiko’nun kanatları yokmuş, Çiko, bir uçan kedi değilmiş!!!

Ertesi gün uçma eğitimleri başlayacakmış. Çiko odasına kapanmış ne yapabileceğini düşünmeye başlamış. Bir çözüm bulamayınca da iki de bir bıyıklarını çekiştiriyor, kendine kızıyormuş. Bütün gün düşündükten sonra aklına dahice bir fikir gelmiş.

Ceketinin içine, şişirdiği balonlardan koyacaktı. Bu balonların kendini kolaylıkla havaya kaldırabileceğini düşünüyormuş. Tabii ki, uçma sırasında herkesin kanatlarını açması gerekecektmiş. Böyle bir durumda onu kanatsız görenlerin dalga geçeceklerini düşünerek kendisine kürkten, sahte kanatlar hazırlamış.

Gün ağarırken Çiko eğitime tamamen hazırmış. “Bu harika,” demiş kendi kendine; sahte kanatların işine yarayacağını düşünüyormuş. Bir ara aklına oradan kaçmak gelmiş Çiko’nun. Sonuçta o bir uçan kedi değilmiş. Bir uçan kedi olmadığını ne kardeşlerinden ne de öğretmenlerinden uzun süre saklayabileceğini sanmıyormuş. Ama biraz düşününce kalması gerektiği sonucuna varmış. Çünkü hem anne ve babasının nereye gittiğini bilmiyor, hem de kardeşlerinden ayrılmak istemiyormuş. Çiko, bu düşüncelere dalar gitmişken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ve eğitim zamanı gelip çatmış.

Çiko, ceketini sırtına geçirip yapma kanatlarını kolunun altına sokmuş, koşa koşa uçma eğitiminin verildiği Jumbo Dağı'na gitmiş.

Dağa vardığında eğitimin başladığını görmüş Çiko. Fakat bütün yavrulara özel ders verildiği için gecikmesi sorun olmamış. Öğretmenler sırayla yavruları çağırıp onları mavi gökyüzüne salıyorlarmış. Alttan bakılınca sanki yukarıda bir çiçek tarlası uçuyor gibi gözüküyormuş. Değişik renklerde kediler gökyüzünde adeta yüzüyormuş. En son sıra Çiko'ya geldiğinde, Çiko korkuyla görevli öğretmenin yanına gitmiş. Görevli öğretmen önce kanatlarının ne kadar güçlü olduğunu anlamak için Çiko'dan kolunu açmasını istemiş. Çiko korkuyla kolunu kaldırmış.

Görevli öğretmen, birkaç kere Çiko'nun kanatlarını sıkmış ve onu kollarından tutup gökyüzüne bırakmış. Çiko çok mutluymuş, planı işe yaramış çünkü. Hem öğretmen kanatlarının sahte olduğunu anlamamış, hem de balonlar Çiko'yu kolaylıkla havaya kaldırmış. Az ileride yakalamaca oynayan kardeşlerini gören Çiko mutlulukla yanlarına uçmuş ve onlarla oynamaya başlamış. Ama oyun sırasında çok, çooook kötü bir şey olmuş!

Oyunda Pati, yani yedinci yavru, ebe olmuş ve yakalayacağım derken Çiko'nun kanadından tutmuş. Tutunca, Çiko'nun yapma kanadı çıkıvermiş! Birden herkes Çiko'dan uzaklaşmaya başlamış. Ne olduğunu anlayamayan Çiko hâlâ gülüyor, kıkırdıyormuş. En sonunda Suzi, "Ka.....kanadın," diyebilmiş kekeleyerek ve bir adım geriye gitmiş.

Çiko kanadına bakmış ve korkuyla oradan kaçmış. Öğleden sonra dört buçuk, beş civarı Çiko'nun odasına yetişkin bir uçan kedi girmiş, "Müdür sizi bekliyor," demiş kalın bir ses tonu ile. Çiko da, "Tamam, geliyorum," demiş ve müdürün odasına

gitmiş. Müdür, hiç de korkunç ve sinirli gözüküyormuş; aksine sevimli ve iyi yürekli bir kediymiş bu. Ama Çiko yine de tir tir titriyormuş müdürün karşısında. Müdür sıcak bir ses tonuyla, “Otur yavrum, korkma benden,” demiş. Bu sözler Çiko’yu biraz olsun rahatlatmış. Konuşmasına devam eden Müdür, “Senin aslında bir uçan kedi olmadığını geldiğin gün anlamıştım,” demiş. Çiko şaşkınlıkla, “Sahi mi?” diye sormuş. Müdür de, “Tabii ki ve yaptığın bütün planları da öğrendim. Aslında seni göndermeliyim ama eğer seni gönderirsem diğer herkes de gitmek isteyecektir,” demiş. Sonra da, “Yani sonsuza dek burada kalman gerekecek,” diye eklemiş.

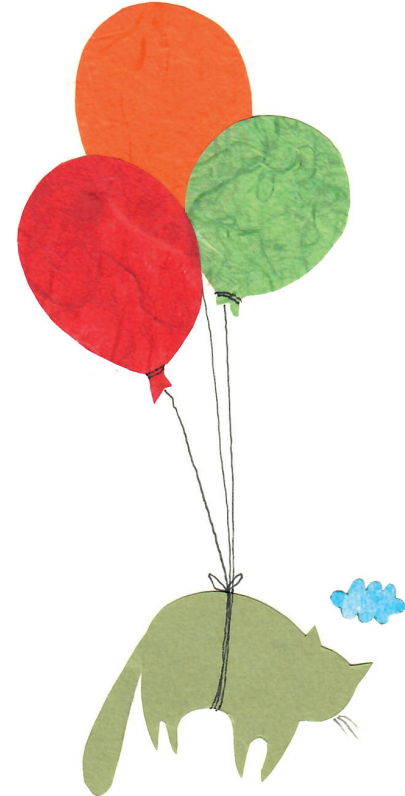
Korkuyla inlemiş Çiko:

“Sonsuza dek mi?!”

Çiko, bu korkutucu gerçeği öğrenince allak bulak olmuş. Artık burada daha fazla kalamayacağını düşünürken yemek ziline çaldığını duymuş ve minik adımlarla koridora çıkmış. Yemekten sonra uçuş eğitimi devam edecekti. Bu yüzden Çiko yemek yemeye giderken yapay kanatlarını takıp, şişme ceketini giymeyi de ihmal etmemiş. Yemekte herkes Çiko’ya korkulu ve ürkek gözlerle bakıyormuş. Bu yüzden Çiko hemen yemeğini bitirerek eğitim alanına gitmiş. Orada bir öğretmen yanına yaklaşmış

ve “Eğer bir daha yavruları korkutup okuldan soğutursan sonsuza dek burada kalırsın,” diye onu azarlamış. Bu durum Çiko’ya çok ters geliyormuş. Kimsenin onu kısıtlamaya hakkı olmadığını düşünmüş. Dışarıda kocaman bir dünyanın kendisini beklediğini hatırlamış.

Bir hafta boyunca azar işiten Çiko, sonunda okuldan kaçmaya karar vererek beline kırmızı, turuncu ve yeşil balonlar bağlamış ve özgürlüğüne doğru uçmuş.

Ekin Betin

04.01.2009'da Bursa'da doğdu. Sınav Okulları 3. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, matematik ve beden eğitimi. Futbol oynamak ve yüzmek en sevdiği uğraşları. Bir köpeği var, kedi ve kuşları da seviyor.

DÜNYA TERSİNE DÖNÜYOR

Sıradan bir çarşamba akşamı ailece yemek masasındaydık. Hem yemek yiyor hem de sohbet ediyorduk. Konu nasıl olduysa yine, günümün nasıl geçtiğine geldi. Yok, bugün okulun nasıl geçti; yok, bugün kaç sayfa kitap okudun gibi sorular sormaya başladılar, her zamanki gibi. Ben de her akşam olduğu gibi sabırla bu sorulara cevap verdim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra anne ve babama sofrayı toplamalarında yardım ettim. Ardından sütümü alıp odama gittim. Ödevlerimi yaparken kendi kendime söylendim:

“Yeter artık!.. Sıkıldım ailemin bana ders çalış demesinden, her gün aynı soruları sormasından!.. Yer değişsek, ben yetişkin, onlar çocuk olsa görürler günlerini... Ben söylerim onlara, ‘Ders çalış!’ diye! Ben sorarım onlara, ‘Kaç sayfa kitap okudun?’ diye...”

Bunları düşünürken çok uykum geldi. Yumuşak yatağıma yattım ve derin bir uykuya daldım.

Sabah anne ve babamın bana seslenmeleriyle uyandım. Hemen aşağı indim. Annem ve babam mutfaktalarmış. Üzerlerinde okul kıyafetleri, kahvaltıyı soruyorlardı. Ne olduğunu anlayamadım. Çok şaşkındım. Bu halde kendime dikkat etmemiştim. Buzdolabının önüne gidince fark ettim, benim boyum uzamıştı!

Hemen aynanın önüne geçtim. Gerçekten de boyum uzamıştı. Annemle babamın boyu ise kısalmıştı.

Annem ve babam çok sabırsızdılar. Onların bağışlarına dayanamayıp buzdolabından kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. Kahvaltı hazır olunca annem ve babam hemen masaya oturup kahvaltı etmeye başladılar. Ben hâlâ çok şaşkındım. Hemen lavaboya gittim. Yüzümü yıkadım. Mutfığa geri geldiğimde ise annem ve babam yoktu. Pencereden baktığımda çoktan dışarı çıkmış, okula gidiyorlardı.

Onlar evden gidince ben de ne yapacağımı bilemedim ve ağlamaya başladım. O sırada annemin telefonuna bir mesaj geldi. Hemen kalkıp mesajı baktım. Annemin arkadaşı, eczaneyi açtıklarını

ama annem hâlâ eczaneye gelmediği için bir sorun olup olmadığını soruyordu mesajda. O anda aklıma geldi. Annemin arkadaşı bana yardım edebilirdi.

Hemen üstümü değiştirip bisikletimle birlikte yola çıktım. Eczaneye vardığımda annemin arkadaşıyla hemen konuşmak için yanına gittim. Ama anlattıklarına güldüm sadece. O sırada bir müşteri geldi. Annemin arkadaşı ilaçları raflara yerleştirmeye çalıştığı için müşteriye benim bakmam gerekti. Müşterinin verdiği kâğıttan hiçbir şey anlamadım. Sadece ilaç bölümünü bulmaya çalıştım. Buldum da. Ama o ilacın nerede olduğunu ve ne işe yaradığını bilmiyordum. O sırada annemin arkadaşının işi bitmişti. Hemen bana yardımcı oldu. Ben de hemen oradan ayrıldım. Eve gittim. Çizgi film seyrettim, bisikletimle gezdim, oyun oynadım.

Akşamüstü annem ve babam okuldan geldiler. Üstlerini değiştirdiler. Tekrar çok şaşırdım. Çünkü sabahki gibi akşam da “Yemek hazır mı?” diye sordular. Belki durumları düzelmiştir diye düşündüm. Ama hemen yemeği hazırladım. Belki konuşarak bu durumu çözebilirim diye düşündüm. Yemeği hazırlayınca anne ve babama seslendim. Onlar da karınlarının tok olduğunu ve ödev yapacaklarını söylediler. Ben de onlarla yarın konuşmaya karar vererek

hemen yemeğimi yiyip, yumuşacık yatağıma yattım. Uyandığımda ter içinde boğuluyordum. Hemen bu rüyayı annem ve babama anlattım. Onlar da böyle bir şeyin asla olmayacağını söyleyerek bana destek verdiler.

Kahvaltıda bu sefer ben sordum, “Yemek hazır mı?” diye. “Malum, yetişkin sizsiniz,” dedim. Hep beraber gülüştük.

Selen Arslan

09.09.2008'de İstanbul'da doğdu. Ted Rönesans Koleji 4. sınıf öğrencisi. En sevdiği iki ders, Türkçe ve matematik. Okumak, tiyatro, bale ve dansla ilgilenmek, piyano çalmak en sevdiği uğraşlar. Köpekleri seviyor.

Sahnede olmak istiyor, dansçı ya da moda tasarımcısı olarak.

ÇORAP CANAVARI

"Sevgili Arkadaşlarım,

Merhaba, nasılsınız? Ben oldukça iyiyim. Birazdan sizinle birlikte Ayşegül'e bir oyun oynayacağız. Umarım eğlenirsiniz. Aaa! Affedersiniz... Neredeyse size kendimi tanıtmayı unutuyordum. Benim adım, Yünlü Fındık. Bana Çorap Canavarı da derler. Hayaller Ülkesi'nde yaşar, çorap atölyesinde çalışırım. Evim şeker ve kitaplardan oluşmuştur. Beş çocuğum ve üç kardeşim var. Bu arada en sevdiğim yemek 'Yünlü Fındık'tır. Bu nedenle annem bana bu ismi uygun bulmuş. En sevdiğim oyun ise, 'Beni Yakala Pamuk Şeker'dir. Ha, bir de en sevdiğim spor var. O da, 'Yastık Koşusu'. Şimdi Ayşegül'e yapacağımız şakaya başlayabiliriz!"

Çorap Canavarı arkadaşlarına yazmakta olduğu mektubu bırakıp Ayşegül'e mektup yazmaya başladı. Mektupta şöyle diyordu:

“Merhaba Ayşegül,

Herhalde beni tanıyorsun. Ben Çorap Canavarı... Galiba beni uzun zamandır arıyorsun ama bulamıyorsun ve beni bulmak için çok uğraşıyorsun. İşte sana bir fırsat. Beni bulman için sana bir bilmece soracağım. Bu bilmecenin yardımıyla beni iki saat içinde bulursan sana bütün sırlarımı anlatacağım. Ama eğer bulamazsan sonsuza dek kaybolacağım. İyi şanslar, işte bilmecen: ‘İlk defa göreceksin orayı / Önce malzemeyi bulacaksın / Sonra sonuca varacaksın / Tabii yeni bir arkadaşla da tanışacaksın...’ Kolay gelsin.”

Ayşegül, tam da arkadaşlarıyla parka oynamaya gidecekken kendine yazılan mektubu fark etti. Annesinden hemen izin alıp Çorap Canavarı’nı aramaya koyuldu. Şimdiden beş dakika geçmişti bile.

Ayşegül, Çorap Canavarı’nın bahsettiği malzemeyi bulmak için, önce evde çok ayrıntılı bir arama yaptı. Bir şey bulamadı. Komşularının evine ve balkonuna da baktı. Oralarda da bir şey bulamadı. Geriye sadece çatı katı kalmıştı.

İşte oradaydı! Bir şişe şurup! Üzerinde ‘Beni iç ve büyülen!’ yazıyordu. Ayşegül, şuruptan bir yudum aldıktan sonra birden küçüldü. Yerde bir halı vardı.

Halıyı kaldırdı ve altına baktı. Aman tanrım! Burada bir kapı vardı. Kapıyı açtıktan sonra merdivenlerden aşağı indi. Kaydıraktan kaydığını ve orada minik bir fare gördü.

Adı Kâmil’di farenin. Kâmil, ona niçin buraya geldiğini sordu. Ayşegül, “Çorap Canavarı’nı arıyorum,” diye cevap verdi. Kâmil de Çorap Canavarı’nın peşine eskiden çok düşmüştü. Bu onun için harika bir fırsat olabilirdi. Ayşegül’e katılmaya karar verdi. Birlikte Çorap Canavarı’nı bulmak için yola koyuldular. Minik fare Kâmil’in elinde Çorap Canavarı’nı bulmak için ihtiyaçları olan her şey vardı. Her şeyi bir çantaya koyduktan sonra yollarına devam ettiler.

Yolda sohbet ederek ilerlerken dev bir örümcek gördüler. Uyuyan örümceği uyandırmamak için

yavaş yavaş yürürken bir ejderha ile karşılaştılar. Ejderha çok tatlıydı ve pembe renkliydi. Onunla biraz oyun oynadıktan sonra yollarına devam ettiler. Ardından Kâmil, “Evde bir iksir yapmıştım. İçeni uçuran bir iksir. Haydi, bir yudum al,” dedi. Ayşegül, iksirden bir yudum aldı. Uçtukları için şimdi daha hızlı yol alıyorlardı.

Mektupta, ‘ilk defa göreceksin orayı’ denilen yere geldiklerinde bir sürpriz ile karşılaştılar. O da ne? Konuşan bir heykel! Heykel onlara, “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu. Ayşegül, “Çorap Canavarı’nı arıyoruz efendim,” dedi, korkarak. Heykel onlara, “Gördüğünüz gibi burada tam dört kapı var, bu kapıların arkasındaki yollardan biri sizi kolayca Çorap Canavarı’na götürecektir. Ancak diğer üç yol sizi hem çok zorlayacak hem de başlangıç noktasına geri döndürecek. Haydi, bir yol seçin bakalım,” dedi.

Ayşegül ve Kâmil’in uğurlu sayıları dördtü. İkisi birden, “Dördüncü yolu seçiyoruz,” dediler. Umutla heykelin kapıyı açmasını beklediler. Heykel o yolun kapısını açtı ve iyi şanslar diledi.

Kâmil ve Ayşegül dördüncü yoldan ilerlemeye başladılar. Yol boyunca çok zorlukları aştılar ama yolun sonunda başladıkları noktaya geri döndüklerini gördüler. İkisi de çok üzülmüştü. Sonra ikinci yolu denediler. O da olmamıştı. Üçüncü yolu denediler ama maalesef o da olmadı. Artık sinir krizi geçirmek

üzereydiler. Geriye sadece birinci yol kalmıştı. Kâmil’in de, Ayşegül’ün de en şansız rakamıydı bir. Üzgün bir şekilde giderlerken karşılarına herhangi bir engelin çıkmadığını görerek şaşırdılar. Daha sonra bir uçan balona binip, denizin üzerinden ilerleyerek Hayaller Ülkesi’ne ulaştıklarında sadece yirmi beş dakikaları kalmıştı. Hayaller Ülkesi’ne hayran kaldılar. Acaba Çorap Canavarı, onların dikkatini dağıtmak için mi buraya saklanmıştı? Ağaçlar pamuk şeker gibiydi. Denizler ise mavi lolipop. Çorap Canavarı’nın yaşadığı yer kırk dokuz katlıydı. Çünkü Çorap Canavarı, Hayaller Ülkesi’nin kırk dokuzuncu başkanıydı.

En üst kata çıktılar ama Çorap Canavarı orada yoktu. Ardından diğer bütün katlara baktılar. Bir, iki, üç, dört, beş... Derken en üst kata yeniden çıktılar. Çorap Canavarı’nı bu sefer orada, kilitli parmaklıkların arkasında, onları beklerken buldular. Kâmil, keskin dişleriyle kilidi kemirmeye başladı. Bilgisayar, ‘Son on saniye!’ diyerek kalan süreyi hatırlattı. On saniye içinde Kâmil kilidi açmayı başaramazsa Çorap Canavarı sonsuza kadar yok olacaktı.

Kâmil hızla kemirmeye devam ederken, Ayşegül, Çorap Canavarı’nın kaçabileceği her yeri kilitledi. Son bir saniye kala, Kâmil, kilidi kesmeyi başardı ve Ayşegül, Çorap Canavarı’nı yakaladı. Ondan bütün sırlarını anlatmasını istedi. “Öncelikle ikinizi de

tebrik ediyorum,” diyerek sözlerine başlayan Çorap Canavarı şunları söyledi:

“Sırlarıma gelince... Aslında Ayşegül ben senin evinde değildim. Kendi evimde bilgisayardan seni izliyordum ve gizlice çoraplarını alıyordum. Çünkü benim görevim hayal gücü çok zengin olan çocuklara çoraplarına iyi bakmaları gerektiğini öğretmek. Sen de onlardan birisin. Ben evine hiç gelmedim. Sen sadece öyle hayal ettiğin için ben oradaydım. Yani ben senin yarattığın bir hayali kahramanım. Sen çoraplarını çok sevdiğin ve onları kaybetmek

istemediğin için benden yardım istedin. Ben de senin hayal gücünü harekete geçirip senin kafanda beni yarattım. Hayallerinin peşine düşüp beni bulduğun için artık çorapların hiç kaybolmayacak. Şimdi anladın mı?”

Ayşegül, çoraplarını çok sevdiğini söyledi ve onlara çok iyi bakacağına dair söz verdi, Çorap Canavarı’na teşekkür etti. Başka hayallerde buluşmayı dileyerek, evine dönmek için Kâmil ile birlikte Çorap Canavarı’na veda edip yola koyuldular. Bu sefer dönüş yolunu bildikleri için hemen birinci yolu seçtiler ve uçan balona binip, Kâmil’in evine ulaştılar.

Daha sonra Ayşegül, Kâmil ile vedalaştı; sihirli iksirden yeniden içip, büyüdü ve evine geri döndü. Gözlerini açtığında bütün bunların bir rüya olduğunu anladı.

Mira Kulbay

07.07.2007'de Adana'da doğdu. Sevinç Koleji 5. sınıf öğrencisi. En sevdiği üç ders matematik, müzik ve fen bilgisi. Araştırma ve deney yapmak, voleybol oynamak en sevdiği uğraşlar. Bir köpeği var.

Moda tasarımcısı olmak istiyor.

BİLGİ AĞACI

Bilgiler Ülkesi, ismi gibi bilgi insanların olduğu, herkesin bilgiye önem verdiği, huzur ve barış içinde yaşanan güzel bir krallıktır. Ülkenin kralı olan Kral Bilge için krallığının bilgi seviyesi çok önemliydi. Kendinden önceki kralların zamanında olduğu gibi daha çok bilgili insanlar olmalıydı krallığında. Ancak o zaman daha iyi bir kral olabilirdi.

Bilgiler Ülkesi'nin en önemli kaynağı ise "Yüce Bilgi Ağacı"ydı. Yüce Bilgi Ağacı, her yaprağında yeni bilgiler olan kutsal bir ağaçtı. Gerekli bilgi için ağaçtan o bilginin yaprağı koparılır ve bilgiye ihtiyacı olan kişiye ilham kaynağı olurdu. Kopan her yaprağın yerine yenisi gelir ve yeni yaprak da yeni bilgiler sunardı. Ancak bunun olabilmesi için koparılan yaprağın gerçekten kullanılması gerekmektedir. Eğer o bilgi kullanılmazsa koparılan yerde yaprak çıkmıyordu. Bu da ağacın o dalının yavaş yavaş kurumasına sebep oluyordu. Bu yüzden Krallıkta kimse boş yere yaprak koparmazdı.

Mutlu bir yaşam
süren Bilgiler Ülkesi
halkı kullandıkları her bil-
gi için ağaca bir kova su verirdi. Ağaç
böylece her geçen gün daha çok bilgi yap-
rağı sunardı. Ancak bir gün Bilgi Savu-
nucuları ağacın birkaç dalının kurumuş
olduğunu fark etti. Hemen durumu Kral
Bilge'ye iletiler. Kral endişe içinde Bil-
gi Savunucuları ile birlikte Bil-
gi Ağacı'nın yanına geldi.
Gördükleri karşısında
Kral göz yaşlarını

tutamadı. Böylesine değer-
li bilgileri koparıp kullan-
mayan kişilerin nasıl bir
cahillik içinde olduk-
larına inanamıyordu.
Kafasındaki sorular

her geçen saniye artıyordu ama
Kral Bilge'nin asıl korkusu bilgi
kullanmayan insanlardan değildi.
O, başka krallıklardaki düşman-
ların, haydutların Bilgi Ağacı'na
saldırmalarından korkuyordu.

Ne yapacağını düşünen Kral
Bilge, ağaca yaslandı. Bir türlü ak-
lındaki sorulara cevap bulamıyordu.
Birden ağaçtan kopan bir yaprak kralın
pelerinine düştü. Ağaçtan kendiliğinden
yaprak düşmesi ilk kez görülüyordu. Telaş
içinde ne olduğunu anlamaya çalışan Kral Bilge
etrafına baktı. Bilgi Savunucuları da çok şaşkın gö-
rünüyorlardı.

Merakla elindeki yaprağa bakan Kral, orada hay-
dutların nasıl yakalanacağını yazılmış olduğunu
gördü. Bu bilgileri Bilgi Savunucuları ile paylaşan
Kral, iki muhafızı Bilgi Ağacı'nın yanında bıraka-
rak hemen saraya döndü. Komşu Krallıklara haber
göndererek, büyük bir ziyafet verileceğini duyurdu.

Ziyafet, Bilgi Ağacı'nın gölgesinde yapılacak ve her krallık için bir dal ayrılacaktı. Planın asıl sürprizi ise kuruyan dallara sahte yapraklar asılıp sahte bilgiler yazılacak olmasıydı. Kral Bilge, aslında tüm krallara Bilgi Ağacı'ndan olmayan bir yaprak verecekti. Hangi Kral, yaprağın sahte olduğunu anlarsa Bilgi Ağacı'na zarar verenin o olduğu anlaşılacaktı. Planın kusursuz olması için bütün bu Bilgi Muhafızları çok dikkatli davranmalıydı.

Büyük ziyafet günü Kral son kontrolleri yapmak için Bilgi Ağacı'nın yanına geldi. Her şey istediği gibi kusursuz gidiyordu. Her krallık için bir masa ve her masada sahte Bilgi Ağacı yaprağı bulunuyordu. Yavaş yavaş komşu krallıklar ziyafete katılmaya başlamışlardı. Kralları tek tek karşılayan Kral Bilge, ağaca zarar veren kralla yüz yüze geldiğinde ne yapması gerektiğini

düşünüyordu. Böylesine yararlı bir ağaca kim zarar vermek istemişti, neden böyle bir yol izlemişti anlayamıyor, arada bir Bilgi Ağacı'na bakıp gözleri doluyordu.

Krallar artık yerlerine oturmuştu ve ziyafetin başlaması bekleniyordu. Kral Bilge açılış konuşması yaparken her kral için bir hediyesi olduğunu söyledi ve krallara, masalarına onlar ve ülkeleri için konulmuş kutsal yaprakları gösterdi. Kutsal yaprakla ilk kez karşılaşan krallar yapraklarını sevinçle okumaya başladılar. Sahte olduğunu bilmedikleri için bu yaprakları özenle krallık sandıklarına koydurdular.

Ancak, daha önce yaprakları koparıp atarak dalların kurumasına yol açan Kral, yaprağın sahte olduğunu hemen anladığı için, yemeğin ortasında ayağa kalkıp, "Nasıl bir rezillik bu?" diye bağırmaya başladı. Sonra da, "Kral Bilge bizi kandırıyor, bu yapraklar sahte... Gerçek yaprağın ipek kadar yumuşak olması ve gül kadar güzel kokması gerekiyor!" dedi.

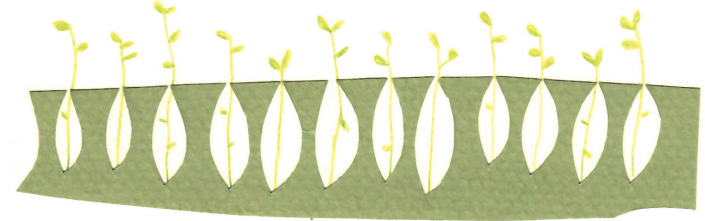
Kral Bilge, muhafızlara seslenerek o masayı çevirmelerini emretti. Misafir Kral'a dönerek, "Neden Bilgi Ağacı'na zarar verdin? O insanlık için çok

değerli bir ağaç. Böyle bir değere zarar vermek ne kazandıracaktı size?” diye sordu.

Diğer krallar ne olduğunu anlamaya çalışırken, ağaca zarar veren Kral utanarak durumu anlatmaya başladı. Krallığında, her zaman, insanların bilgili olması için çalıştığını ama halkının okumaya hiç zaman ayırmadığını söyledi. “Bir türlü cehaletten kurtulamadılar,” diye dert yandı. Oysa ki, Bilgiler Ülkesi’ni imrenerek izlediğini ve hayalindeki halkın sahibi olamadığı için çok üzüldüğünü söyledi. Kendi krallığına Bilgiler Ülkesi’ni örnek gösterdiğini anlattı. Ancak halkının okuyacağı yerde, yatıp uyumayı, tembellik yapmayı daha çok sevdiğini söyledi. Bu yüzden Bilgi Ağacı’ndan yapraklar kopararak halkına okumaya çalıştığını anlattı. Maalesef, halkı bu bilgileri kullanmadığı için ağacın dalları zarar görmüştü.

Tek amacının halkına okumayı sevdirmek olduğunu anlatan Kral, Bilgi Ağacı’na istemeden zarar verdiğini ve utandığı için bunu söyleyemediğini herkesin içinde yaşlı gözlerle anlattı. Bu duruma üzülen Kral Bilge, iki krallığı bir araya getirerek okuma günleri yapmaya karar verdi. Bu ziyafet ile birlikte her krallığa her ayın başında belli dallardan birer yaprak yollanmaya başlandı. Bilgi kullanılmazsa o dalın zarar gördüğünü bilen tüm krallıklar gönderilen yapraklardaki bilgileri en güzel şekilde değerlendirmeye

çalışıyorlardı. Böylece Bilgi Ağacı her geçen gün daha çok yaprak vermeye başladı.

Böylece, Bilgiler Ülkesi ve çevresindeki krallıkların okuma alışkanlıkları giderek yaygınlaştı, yaprak talepleri de giderek çoğaldı.

Gelişmelere çok sevinen Kral Bilge, bu fikri kucağına bir yaprakla bırakan Bilgi Ağacı’na göz yaşlarıyla sarılarak teşekkür etti.

Bilgisiz insanın ne kadar zararlı olabileceği bu olayda çok iyi görülmüştü. Ama Kral Bilge’nin halkı arasında ya da çevresindeki krallıklarda bu tip düşünceleri olan kimse kalmadığı için herkes sonsuza kadar mutlu yaşadı.